

DUNAMOCSI HÍRNÖK

„Amit nem írnak le, az mindig elvész!” Gál Sándor

REFORMÁTUSAINK
NÉMETORSZÁGBAN

Takács András

hajógyártól a piros traktorig

Gulyás Lajos
mártír lelkész

Tanácsstermi hírek

DUFREX

szüret után

II. világháború:
Lapos József
Papp Béla
Nagy Mihály
Mezei Artúr

A tanácssteremből jelentjük

A képviselő-testület döntése értelmében takarékosági okokból a Dunamocsi Hírnök ettől kezdve kéthavonta jelenik meg. Mivel a testület havonta ülésezik, ezért most két ülés legfontosabb eseményeit foglaljuk össze.

2013. SZEPTEMBERI ÜLÉS

A falunap kiértékelése

A polgármester rendkívül sikeresnek értékelte a falunapi rendezvényt. A tavalyi hibákat körültekintő szervezéssel sikerült kiküszöbölni, de mivel az idei rendezvény jóval nagyobb volt a felépők és a látogatók számát tekintve is, szükség volt a DiákHálózat szervezőinek a segítségére. Nagyon hatékony volt a reklám – a plakátok, újsághirdetések és a Facebook kampány egyaránt. A rendezvényt a két nap alatt kb. 4000 vendég látogatta meg, ami példa nélküli a falu történetében. A visszajelzések nagyon pozitívak, a vendégek mindannyian jól szórakoztak, semmilyen atrocitás vagy rendbontás nem történt. Az ételkínálat jó minőségű és bőséges volt, a kiszolgálás megfelelően gyors, és – a Dunamocsi Borászok Szövetségének köszönhetően – a bor, burcsák kínálat is magas színvonalú. A kísérő rendezvények – képzőművészeti kiállítások, versenyek, véradás – szintén mind jól megszervezettek és sikeresek voltak.

A kampány céljára létrehozott „Dunamocs” facebook profilnak csaknem 600 követője van, amit tovább használunk.

A polgármester külön megköszönte a kulturális bizottság tagjainak a szervezőmunkát, valamint a képviselőknek az aktív részvételt az ünnepség lebonyolításában. Szintén elismeréssel szólt a közhasznú munkások hozzáállásáról és az elvégzett munkáról, valamint megköszönte a Kovil s.r.o. segítségét a szervezésben.

A község minden érintett személynek, cégnek és intézménynek emléklapot ajándékoz, melyben megköszöni a szervezésben nyújtott segítséget.

A kerékpárút-pályázat helyzetének ismertetése, hitelkeret jóváhagyása az önrész biztosításához

A polgármester közölte a testülettel, hogy a Komárom - Karva kerékpárút pályázata sikeres lett a „Határon átnyúló együttműködés” elnevezésű pályázati felhí-

vásban. A kerékpárút megépítésére összesen 2.193.000 € támogatást ítélt meg a bíráló bizottság. A projektvezető szlovákiai partner Dunamocs község, résztvevő partnerek Komárom város, Izsa, Pat, Dunaradvány, és Karva községek, valamint a pati Wellness s.r.o., a termálfürdő és hotel működtetője. A pályázat megvalósításának következő lépése a közbeszerzés kiírása lesz. A közbeszerzési eljárás kb. 3 hónapot vesz igénybe. Az eljárás végén a község a nyertes kivitelezővel ír alá szerződést. A megvalósításhoz szükség lesz az önrész

garantálására is, ami a teljes összeg 5%-a, azaz 109.560,- €. A támogatást odaítélő bizottsággal való pályázati szerződés aláírásához szükséges valamelyik banktól egy „hitel ígéret”, ami nem jelenti hitel felvételét, csak azt, hogy a bank szükség esetén nyújtana a községnek ekkora hitelt. Az összeget a bank felé Dunamocs község garantálja, de a résztvevő felek megegyezése alapján a következőképpen oszlik meg:

Az önrész szétosztásának javaslata	
Község	Összeg (EUR)
Dunamocs	15530
Izsa	15530
Pat	9530
Dunaradvány	9530
Komárom	40000
Karva	9530
Wellness	10000
Összesen	109650

A testület a javaslatot egyhangúlag jóváhagyta.

Beszámoló a községi beruházások alakulásáról

A polgármester ismertette a képviselőkkel a jóváhagyott beruházások kivitelezésének alakulását.

Közvilágítás: A lámpák cseréje csaknem teljesen befejeződött, ahol már működnek, ott a világítás megfelelő. Egy helyen – a Süttői sétányon a Bóna család háza

előtt – műszaki gond van, nem működik a lámpa, ki kell cserélni. Amint az összes lámpa le lesz cserélve, a jelenlegi három mérőórából egyet meg lehet szüntetni, mivel a fogyasztás csökken és nek köszönhetően kettő is elég – ez további megtakarítást jelent.

A mérőóra megszüntetését – két áramkör összekapcsolásával – a KOVIL s.r.o. végzi el. A ki- és bekapcsolás idejét módosítani lehetne, mivel úgy tűnik, hogy a világítás a fényviszonyokat tekintve túl korán kapcsol be, és későn kapcsol ki. A fényérzékelő által vezérelt be- és kikapcsolás, ami a régi rendszerben működött, akár naponta egy órával is rövidítené a világítás idejét. Ennek alkalmazását meg kell tárgyalni a kivitelezővel.

Óvoda: Az óvoda átköltöztetése megtörtént, szeptemberben már az iskolai étterem épületében kezdte meg a működését. Az épület átépítése a terveknek megfelelő, az eredeti terven felül még néhány radiátort kellett lecserélni. A használatbavételi engedély kiadásához a közegészségügyi

hivatal munkatársai helyszíni ellenőrzést tartottak, ahol mindössze két kisebb módosításhoz kötötték az engedély kiadását: a konyhán a zöldség tisztító helyiségben átfolyó melegítőt kell felszerelni, hogy legyen melegvíz, illetve az óvoda ún. elkülönítő helyiségében – amelynek nincs ablaka – szellőztetőt kell beszerezni a mennyezetbe. Mindkét módosítás folyamatban van. Ha ezek elkészülnek, a hivatal kiadja a használatbavételi engedélyt. Szeptemberben metodikai ellenőrzés is történt az óvodában, amit a Megyei Oktatásügyi Hivatal munkatársai végeztek. Itt is egyetlen észrevételt tettek: az előírások szerint az óvoda udvara nem lehet közös az iskola udvarával, azt külön le kell keríteni. A kerítést az önkormányzat megrendelte, az óvodások részére 25 x 25 m-es udvart alakítunk ki.

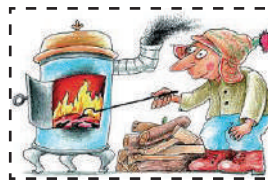
A tornaterem és a kultúrház megvilágítása: A tornaterem világításának felszerelése megtörtént, 12 db metálhalogén világítótest került felszerelésre, ezeket 6 kapcsolóval, kettesével lehet bekapcsolni. Így gazdaságos a világítás, minden sport-

hoz a szükséges fényerőt biztosítani lehet. A kultúrházban szeptember folyamán szintén cserére kerülnek a lámpák, a jelenlegi 55 db helyett 33 db kerül felszerelésre. A kevesebb lámpatest mellett az is megtakarítást jelent, hogy ezek a modern lámpák egyenként is kisebb fogyasztásúak, mint a régi neoncsövek, és csendben, zú-

gás nélkül működnek.

A fűtőrendszer modernizációja: A modern hőcsapok felszerelése és a víz optimális áramlásának biztosítására az új szivattyúk beszerelése megtörtént az iskola,

az étterem és az egészségügyi központ épületében is. Mindkét intézményben beiskoláztak egy-egy személyt, aki interneten keresztül tudja szabályozni minden egyes helyiség fűtését. Így az egyes helyiségekben csak akkor lesz fűtés, amikor arra szükség van.

Ennek – valamint a vízáramlás optimalizációjának – köszönhetően kb. 20% megtakarítást várunk a gázfogyasztásban, ami akár 6 – 8000 € is lehet évből.

A közlekedési táblák cseréje: A közlekedési táblák cseréje rendben megtörtént. Az új táblák jobban láthatóak, így nemcsak a faluképet, de a közlekedés biztonságát is javítják. A Templom utca bejáratánál kihelyezésre került a „3,5 t felett behajtani tilos” jelzés, ennek köszönhetően a buszok és teherautók már nem zavarják az ott lakók nyugalma.

2013 OKTÓBERI ÜLÉS

A községi főellenőr beszámolója az iskola ellenőrzéséről

Az ellenőrzés komoly hiányosságokat nem, csak néhány apróbb formai hibát talált az iskola adminisztrációjában. Ezek többségét a testületi ülés napjaig kijavították. A beszámoló után a főellenőr elmondta, hogy meglátása szerint, az iskola működtetésére nyújtott állami normatív támogatás nem fogja fedezni a működési költségeket, valószínűleg a községnek kell majd

kiegészíteni, hogy az iskola működőképes maradjon.

Az ellenőr beszámolója után Mgr. Maricsek Ilona iskolaigazgató kért szót. Elmondta, hogy igyekeztek minden kiadást lefaragni, de a tanulók folyamatosan csökkenő létszáma miatt a támogatás egyre csökken. A kazáncsere után elbocsátották a fűtőt, a takarítónők munkatöltetét jelentősen (50 – 80%-ra) csökkentették, a pedagógusok semmilyen jutalmat nem kapnak, csak a törvény által megszabott alapfizetést. A pedagógusok létszámának vagy munkatöltetének csökkentésére nincs lehetőség, mert így nem lehetne megtartani az összes kötelező tanítási órát. Ezt csak osztályok összevonásával lehetne megoldani, ami viszont elkerülendő, hiszen a szülők ebben az esetben más iskolába vennék gyermekeiket. Az év elején már látható volt, hogy támogatásra lesz szüksége az iskolának, amit jeleztek is a polgármesteri hivatalban. Akkor 8000,- € hiány mutatkozott. Évközben azonban emelkedett a támogatás összege, valamint

a fűtés modernizációjának köszönhetően csökkentek a rezsiköltségek, így a valós hiány kb. 3000,-€ lesz.

Az igazgatónő hozzászólására reagálva Banai Tóth Pál polgármester elmondta, hogy sok településen már évek óta kénytelen az önkormányzat kiegészíteni az iskola költségvetését. Mindenhol csökken a diákok száma, előbb utóbb elkerülhetetlenül be kell zárni egyes iskolákat. Szomorú, de egymással versenyeznek a falusi iskolák a túlélésért, ha valamelyik megszűnik, valószínűleg megmenti a szomszédos iskolákat, mivel a tanulók oda jelentkeznek át. Az iskola az egyik legfontosabb intézmény a faluban, ezért mindent el kell követni, hogy talpon maradjon. Az idén megvalósult beruházások – pl. az óvoda átköltöztetése – és más takarékosági intézkedések eredményeképpen az önkormányzat képes lesz fedezni a hiányt. Hosszú távon arra kell törekedni, hogy a dunamocsi szülők ide írássák be gyermekeiket, és kampányolni kell a szomszéd községekben, ahol nincs kilencéves alapiskola, hogy ide járjanak a diákok – úgy, mint azelőtt. Az iskola épülete, környezete felújított és rendezett, sokféle szakkör, sport és tanítás utáni tevékenység közül lehet válogatni és az oktatás színvonala sem marad el a hasonló iskoláktól. A támogatás kérdése már többször felmerült a testületi üléseken, és a képviselők is egyetértettek abban, hogy az önkormányzat mindent elkövet az iskola megmaradásáért.

A testület a községi főellenőr jelentését tudomásul vette.

A községi tulajdonban lévő mezőgazdasági telkek eladásának megvitatása

Kovács József budapesti lakos és

neje öröklés útján ingatlantulajdonosok lettek a község kataszterében. Tulajdonukba került egy építési telek fele a rajta álló romos épülettel, valamint több, külterületen lévő mezőgazdasági telekrész – egyes telkek 1/5 – 1/6 része). A házaspár Budapesten él, mindketten

nyugdíjasok, ezért felajánlották a községnek, hogy odaajándékozzák a külterületi telekrészeket, ha az önkormányzat segít elbontani a romos házat, és a belterületen lévő fél telkük után – amíg az ő tulajdonukban van – nem kell adót fizetniük. Az ajánlatot a képviselő-testület megtárgyalta és elfogadta, így a község tulajdonába került összesen 2,2 ha terület, kisebb-nagyobb darabokban. A községi hivatalban jelentkezett egy érdeklődő, aki megvenné a telkeket hivatalos áron (kb. 2 €/m²).

A testület az eladási szándékot egyhangúlag jóváhagyta, a törvény szerint a következő ülésen dönt, kinek és milyen áron adja el az ingatlant.

A kábel tv szolgáltatás minősége

A kábel tv szolgáltatás minőségére többször érkezett panasz, a hibák elhárítása hosszadalmas, a vétel minősége pedig kívánnivalót hagy maga után. Többszöri reklamáció ellenére a helyzet nem javul, ezért a testület úgy határozott, hogy amennyiben rövidesen nem rendeződik a helyzet, a szolgáltatást januárban felmondja, és másik szolgáltatót keres.

Szüret után a Dufrexnél

A helyi földműves szövetség megszűnése után a község legnagyobb szőlőtermesztője a DUFREX s.r.o. lett. A cég tulajdonosa a párkányi Hegedűs Tibor mérnök 2008-ban vásárolta meg a régi szövetségi ültetvényeket, majd jelentős szőlőtelepítési programba kezdett, melynek eredményeként ma már 140 hektáron gazdálkodnak. Míg a legújabb telepítésű, Tekerem-parti tőkék termőre fordulását jövőre várják, addig a régi parcellákról származó idei termés már a szeredi borüzem tartályaiban várja vásárlóit. Ing. Hegedűs Richárdot, a cég dunamocsi részlegének vezetőjét az október végén befejeződött szüret apropóján szílitottuk meg.

Milyen volt az idei év a termés szempontjából?

Október végén fejeztük be a szüretet, és azt mondhatom, hogy a közepesnél jobb terméseredményt értünk el. A tavalyihoz képest mindenképpen látványos volt az előrelépés, mivel 38%-al több szőlő került a feldolgozóba. A május végi, június eleji hideg, csapadékos időjárás miatt kötődési problémák jelentkeztek, ami főleg a kékfrankoson, szentlőrincin és a chardonnay-n látszottak. A nyári súlyos csapadékhiány a termésmennyiségből kb. 20%-ot vetett vissza.

Milyen fajtákat szüreteltek?

Egyelőre azokat, melyek a szövetszektől maradtak ránk. Annak idején rengeteg fajtát telepítettek, így van opotó, kék burgundi, szürkebarát, veltelini, tramini, olaszrizling, rajnai rizling, chardonnay, szentlőrinci, kékfrankos, cabernet sauvignon, irsai és müller is. Vannak köztük nagyon régi, 70-es, 80-as évekbeli telepítések, ezeknek már fontolgatjuk a kivágását. Sajnos találhatók nagyon fagyérzékeny helyek a régebbi parcellák között, ilyen a Tagok és a Homokbánya, mely területek úgy tűnik nem alkalmasak szőlőnek. Volt olyan év, hogy a Tagok 100 %-át elvitte a tavaszi fagy. A tavaszi fagy persze belekap máshol is, megtizedelve a termést. A régi 100 hektárhoz 2012-ben újabb 40 hektárt telepítettünk. A fajtákat elsősorban a kereslet alapján válogattuk össze, ezen kívül figyelembe vettük, hogy bőven termő legyen, és ne legyen betegségekre érzékeny. Az utóbbi időben sokan ültettek kék szőlőt, ebből most túlkínálat van, ezért választásunk a jól bevált fehér szőlőkre esett, az olasz és rajnai rizlingre, valamint a morva muskotályra. Jövőre már 80 mázsával számolok róla.

Hegedűs Richárd a szőlészei, Fülöp Péter és Egyeg János társaságában.

A búcsi úton járók láthatják, hogy a gazdálkodás a legmodernebb módszerekkel, eszközökkel folyik. Ezt is fontosnak tartják tehát a cégnél.

A leghatékonyabb eljárásokat keressük, mert tudjuk, hogy a befektetéseknek értelme van, és hosszú távon a minőség a kifizetődőbb. A Tekerem-parti új

szőlőbe rengeteg pénzt és energiát fektetünk. Ügyelünk arra, hogy minden munkafázisra a megfelelő időben kerüljön sor, például a gatz akkor kell kikapálni, mikor még kicsi, mert ha megnő, jóval több időt kell fordítani a rendbetételére, és ezzel kiadásaink is megnőnek. Horganyzott

pléh oszlopokat alkalmazunk támasztékként, amivel nemcsak könnyű banni, elhelyezni, de nem teszik tönkre a szüretelő kombájnok és az ára is kedvező. A sortávot a régebben alkalmazott 3 méter helyett 2,50-re szűkítettük, és a tőtávolságot is a minimumra, 80 cm-re állítottuk be. A gépparkunkba minden évben investálunk. Erőgépekben (traktor, báger) jól ellátottak vagyunk, a szüretelést kombájnnal végzzük, és van minden szük-

séges sorművelő eszközünk. Következő célunk egy nem vontatott, hanem önjáró szüretelőgép beszerzése. Egyébként a szüret 60%-al olcsóbb gépi erővel, mint kézzel, a kombájnnal 50 ember teljesítményét produkálja. Egyetlen hátránya a beton oszlopokban okozott kár. Alig ért véget a szüret, a metszést máris elkezdjük, melynek fő oka, hogy ilyen korai kezdés nélkül nem tudnánk elvégezni tavaszig. A növényvédelem is lényeges része a szőlésznek, ezért nagyon odafigyelünk rá. A minimális permetezésre törekszünk, célzottan végezve éppen akkor, amikor kell. Annál is inkább, mert egyetlen plusz permetezés ekkora ültetvénynél több ezer eurós többletkiadást jelent. De éppen erre vannak a kitűnő dunamocsi szőlészeink, Fülöp Péter és Egyeg János, hogy eltalálják a megfelelő időt a beavatkozásra, illetve a legjobb permetszert.

Hová kerül a Dunamocson leszüretelt szőlő?

Természetesen a szeredi borüzemünkbe, ahol feldolgozzuk és bort készítünk belőle. Kész termékünk, tehát az összes borunk nagy kiszerezésben, tartályban kerül eladásra. Palackos borunk egyelőre nincs. Vevőink a nagyobb borászatok Szlovákiában vagy Csehországban, de már szállítottunk Ausztriába, Litvániába és Fehéroroszországba is.

A DUFREX úgy látom egy családi vállalkozás. Mindig is szőlővel foglalkoztak?

Igen, már édesapám szülei is szőlővel foglalkoztak a párkányi „Hegyfarkon”. Édesapám ezt tovább vitte és a 80-as évek elején új telepítésbe fogott, mintegy 1000 tővel. Már ezekben az években szőlő és bor felvásárlással foglalkozott. Természetesen nem főállásban, mert ezt akkor még nem volt szabad, de a kiskertészek jóvoltából lehetőség nyílt rá. A rendszerváltás után, mint vállalkozó ezt a tevékenységet még bővítette

további üzleti tevékenységekkel. A 90-es évek elején további lehetőségek nyíltak a boreladás terén, ezért olyan helyet kellett biztosítani, amely lehetővé tette nagy mennyiségű szőlő feldolgozását. Mivel saját feldolgozónk nem volt, kénytelenek voltunk bérfeldolgozásban ezt Kőbölkúton végezni. 2004-ben lehetőség nyílt megvásárolni a szeredi borászatot, amelyet azóta már jelentősen modernizáltunk, hogy megfeleljen a modern elvárásoknak és EU-s követelményeknek.

Azzal, hogy megvetették lábukat a falunkban – talán ezt kevesen tudják – a legnagyobb helyi munkaadóvá léptek elő.

Legalábbis, ha az önkormányzatot nem számítjuk. 8 állandó férfi és 4 női kézi munkaerőnk van, 6 traktoristánk, 5 őrünk, 1 adminisztratív alkalmazottunk és az említett két szőlészünk. Ez tényleg számottevőnek mondható, hiszen a szőlővel kapcsolatos munkalehetőség nemcsak ennek a 26 embernek, de családjuknak is kenyeret, megélhetést biztosít.

Megnyertük a Katona Mihály Napok törti versenyét!

avagy élményeink az „Eszterházy (tor)túra” kapcsán

Mint már évek óta, idén is részt vettünk a Katona Mihály Napok keretében rendezett történelmi vetélkedőn a búcsi alapiskolában. Csakhogy idén teljesen máshogy alakult minden, mint eddig!

Az elején elég „tanulós versenynek” ígérkezett, de mikor Emese tanító nénitől megtudtuk, hogy a vetélkedő előtt egy hozzá kapcsolódó, Az Eszterházyak nyomában elnevezésű tanulmányi kiránduláson is részt veszünk, rögtön más szemmel néztük a dolgot. Az idén ugyanis a vetélkedő témája az Eszterházy család, és a hozzájuk szorosan kötődő Joseph Haydn zeneszerző élete és tevékenysége volt.

Október 19-én elérkezett a kirándulás napja, amit jobban vártunk, mint egykor a karácsonyt! A busz Búcsról indulva begyűjtötte a többi 8 csapat tagjait és felkészítőit, majd az ausztriai Kismarton (Eisenstadt) felé vettük az irányt. Itt van ugyanis az Eszterházyak egyik leghíresebb kastélya. Csodálattal néztük a kastély pompáját, fényűzését, és arra jutottunk, hogy az Eszterházyaknak aztán

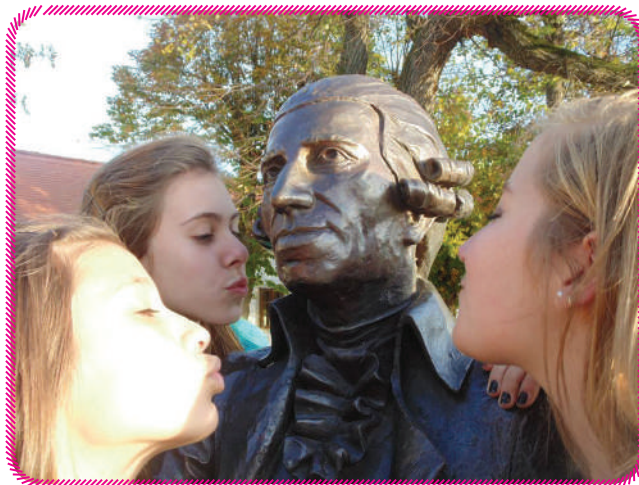
volt pénzük! Következő uticélunk a fertődi (egykor Eszterháza) kastély volt. Ide érkezve először is megebédeltünk a kastéllyal szemközti étteremben, majd jólakva átsétáltunk a kastélyhoz. A kapun belépve rögtön összenéztünk. Nem véletlenül nevezték a kastélyt építtető herceget Pompakedvelő Miklósnak, magát a kastélyt pedig magyar Versailles-nek! A park a szökőkúttal gyönyörű volt, a kastély termei nemkülönben. Végezetül még jártunk egyet a kastély mögötti tiszafa-labirintusban, pózoltunk Haydn szobrával, majd a buszra pattanva hazafelé vettük az irányt.

A vetélkedőre való felkészülést már hetekkel ezelőtt elkezdtük, és a kirándulás által minél inkább magunkénak éreztük a témát. November 9-én eljött a verseny nap-

ja, ahol a már ismerős 8 kemény csapattal találtuk magunkat szemben. Pontosabban a szentpéteri, perbetei, gútai, ógyalai, nagykéri madari, bátorkeszi és búcsi iskolák csapataival. Mi már jóval a verseny előtt megbeszéltük egymás között, hogy muszáj a dobogón végeznünk! A verseny nagyon izgalmasan telt, erősen motivált minket, hogy már az első kör után jól álltunk, és a félidőben is mi jártunk az élen a keszi csapattal versengve. Az utolsó 8. forduló után már éreztük, hogy rosszul nem süllhet el ez a nap. De kimondani még nem mertük, amit sejtettünk!

Izgulva vártuk az eredményhirdetést. Végül aztán kimondták: az 1. helyen végeztünk, magunk mögé utasítva riválisainkat. Rendkívül jó érzés volt ez a pillanat, és hogy végre learathattuk munkánk gyümölcsét. Az izgalmas délelőttöt egy közös finom ebéddel, és stílusosan Eszterházy-torta szelettel fejeztük be.

Banai Tóth Kincső, Rácz Fanni, Nagy Emese, Kele Fanni

Nyugdíjasok köszöntése

2013. október 25-én másorral köszöntötték a gyerekek az időseket. Az eseményt a polgármester úr, Banai Tóth Pál nyitotta meg.

A polgármester köszöntőjében elmondta, hogy egy jól működő, erős közösségben tisztelik, megbecsülik és segítik az időseket, és mindannyiunk közös célja – egyben feladata – hogy a mi közösségünk is ilyen legyen. Mit tudunk tenni azért, hogy tisztességes, nyugodt öregkort biztosítsunk falunk polgárainak?

Tiszteletre neveljük a gyermekeket:

Az idősek napján mindig az iskola és az óvoda tanulói adnak műsort, ami nem csak a nagypapák és nagymamák számára kedves. A gyermekek ezáltal azt is megtanulják, hogy az időseknek hálaival és tisztelettel tartozunk mindannyian. Erre emlékeztet minket az idősek napja, amikor az iskola, az óvoda és az önkormányzat képviselői is köszöntik őket, és fejet hajtának előttük.

Biztosítjuk a következő generációk jövőjét:

Az időseknek az is fontos, hogy lássák: a szülőfalujukban az utánuk következő generációk jövője, megélhetése is biztosítva van. Ennek érdekében a közelmúltban átgondolt, hosszú távú stratégia alapján pályázatok, tervek készültek. Dunamocs földrajzi helyzete miatt nem számíthatunk arra, hogy itt ipari park, vagy más nagy munkaadó telepedjen meg. A

mi tőkenk a Duna, a borászat és a mezőgazdaság. Az egyre inkább megélénkülő falusi turizmus és a kerékpáros turizmus reális lehetőséget kínál a munkahelyteremtésre. Idén – több Duna parti településsel közösen – sikeresen pályáztunk a Komárom - Karva kerékpárút kiépítésére, ami a tervek szerint 2014-ben meg is épül. Ez nem csak a nyugat-európai, de a hazai turizmust is fellendíti. Ehhez kapcsolódóan további pályázatok és tevékenységek, pl. modern piactér kiépítése, a helyi borász szervezet átszervezése, a Burcsáksz-

tivál elindítása, a jövőben Dunamocs és Karva közt kemping és szabadstrand kialakítása, horgászhelyek kialakítása a Dunán – ezek mind a turizmus élénkítését, az ebből származó bevételek növekedését szolgálják. A fiataloknak lehetőséget, az időseknek megnyugvást jelent, ha azt látják: hosszú távon is sikeres közösség lesz Dunamocs, a folyó és a mezőgazdaság biztosítja a következő generációk megélhetését, mint már sok száz év óta.

Tisztességes körülmények az időskor hét-központjain:

Az önkormányzat tervei közt szerepel, hogy a régi óvoda épületének földszintjén nyugdíjas klubot alakítsanak ki. Az iskola utca nyugodt környezete, a pihenésre alkalmas udvar kellemes időtöltést biztosít. Az óvoda konyhája kisebb beruházással felújítható, így a nyugdíjasok az iskolakonyháról hozott ebédet itt is elfogyaszthatják majd.

Beszéde végén a polgármester megköszönte a megjelent szépkorú közönségnek, hogy jelenlétükkel megtisztelték az önkormányzat rendezvényét, a műsorhoz jó szórakozást kívánt, majd átengedte a színpadot az óvoda és az iskola tanulóinak.

Az óvodások kedves műsora után verset mondott az alsó tagozatos Fülöp Diána és Csehi Krisztián, valamint a felső tagozatos Kele Fanni és Banai Tóth Kincső. Népdal csokorral szórakoztatta a jelenlévőket Sándor Eszter, majd modern táncok következtek. Előadók Jókai Dalma, Maricsek Réka, Rácz Lili, Sztyehlik Fanni, Komáromi Tamara, Rehák Lili és Sándor Eszter, valamint Rácz Gabriella, Farkas Zsófia, Mezei Szidónia, Margit Letícia és Csontos Veronika.

„Bizony hajlított meg az öregeket előtt, akár utcacserék, akár miniszterek.” (Kosztolányi Dezső)

Teniszoktatás községünkben

Dunamocson eddig nem gyakorolt sportág, a tenisz alapjaival ismerkedhetnek azok a gyerekek, akik a foglalkozások rendszeresített időpontjában, hétfő és péntek délután kilátogatnak az iskola tornatermébe. Ott a Magyarországról érkezett hivatásos teniszedző, Doborgazy Zsolt fogadja őket, aki szakavatott kézzel vezeti be a nebulókat a sportág rejtelmeibe. Gyakorolják a tenyerest, a fonákot, a szervát, és minden más fontos elemét a tenisznek, melyről Zsolt úgy tartja, hogy a test és a szellem egészét aktivizálja, sokoldalú mozgást, dinamikát, gyorsaságot, variációs készséget és ritmusérzéklet igényel, valamint fejleszti azt. Igazi kihívás mindenki számára, hiszen a legkomplexebb sportok egyike, amely kitartásra és türelemre tanít.

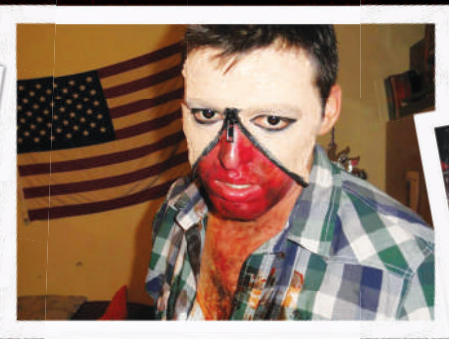
Amikor Doborgazy Zsolt mindezeket mondja, akkor hosszú évtizedek gazdag tapasztalatai alapján beszél. Gyermekkorától kezdve ugyanis versenysportként űzte a teniszt, számos egyéni győzelmet aratott és a magyar válogatott kerettségéig vitte. 1989-től az I. osztályú Siófoki Spartacus játékosa és edzője volt, majd 2003-tól ugyanebben a minőségben a szintén I. osztályú Budapesti S.K.I. csapatában tevékenykedett. 2008-tól vállalkozóként, mint sportmanager folytatja kapcsolatát a sporttal, melynek jótékony hatását egy mondatban így foglalta össze: 6 éves kortól 100 éves korig szórakoztat és edzi mindened!

2013. október - november

HALOGEN P A R T Y

A HAJÓGYÁRTÓL A PIROS TRAKTORIG

- beszélgetés Takács András dunamocsi vállalkozóval -

„A dunamocsiak dolgoz emberek, akik a szorgalmas munka gyümölcsében hisznek” – ez a mentalitás – állítja riportalanyunk – a siker egyik fő feltétele, a másik pedig, hogy ne veszítsük el jövőbe vetett hitünket akkor sem, ha problémákba ütközünk, netán kudarok érnek. Takács András útja a hajógyári tervezőirodán, a rózsás-gerberás üvegházon, meg a helyi kistermelők ügyes bajos dolgainak intézésén keresztül vezetett a maszekvilág felé, s az általa alapított, folyamatosan fejlődő cégek immár két évtizedes múlttra tekinthetnek vissza. 1993-ban létrehozta a Ta-vi-Trade s.r.o-t, majd 1995-ben azzal a céllal alapította meg a ZTR-Agro Kft-t, hogy Magyarországon is piacot szerezzen a Csehországban gyártott Zetor traktoroknak. Azóta – ahogy egy magyarországi méltatója fogalmazott – beírta magát a magyar mezőgazdaság történetébe.

Bandi bácsi barátsága a mezőgazdasági gépekkel már 19 évesen elkezdődött, mikor 1960-ban a szövetkezet első kombájnójára ültették. Hogy is történt ez?

Valójában soha nem voltam szövetkezeti tag, mégis én arattam először Mocson kombájnival. A párkányi gimnázium után a kassai ipari iskola felépítményijébe mentem, ahol az első év vége felé az igazgató behívott. Megijedtem mit követhettem el, de ő a dorgálás helyett közölte velem, hogy a szövetkezet elnöke, Cz. Lajos József hazarendelt, mert megérkezett a faluba az első kombájn, s rám, mint iparistára szükség van a kezelésénél. Ez egy SK 14-es gép volt, amin Lajos Zolival mi lettünk az első kombájnósok. Ez volt 1960 nyarán. 1959-ben még cséplőgéppel csépeltek a határban, amit ezután már soha többé nem kellett.

Az itt szerzett kereset gondolom jól jött a fiatal diáknak.

Arra bizony nagy szükség volt, mert hozzánk hasonlóan akkor szinte mindenki szegény volt Mocson. A Molnár utcán születtem, s csak azután jutott már kicsit több a kenyérre, mikor apám végre hazajött a fogságból és dolgozni kezdett. 900 koronát keresett Komáromban, mint asztalos, édesanyám meg itthon dolgozott éjjel nappal, hogy három gyereket etetni, ruházni, taníttatni tudja. Csak az én kassai rezsiköltségem 600 koronára rúgott, Idi testvérem Pozsonyban tanult, Évi alapiskolába járt, és velünk élt a nagymamám is. Máig sem tudom, hogyan szedte össze édesanyám mindenre a pénzt, de csak azt mondogatta, te ne törődj fiam semmivel, csak tanulj. Renge-teget olvasott, és minden vágya az volt, hogy mi ne legyünk olyan szegé-

nyek, mint ő. Mindhármunkat kitaníttatott, azóta is hálával gondolok rá.

Az iskolák után jöttek a munkás évtizedek – alkalmazottként. A rendszerváltáskor közel ötven éves volt már, mégsem tartotta későnek vállalkozásba fogni.

Első munkahelyem a hajógyár volt, ahol a „fedélzeti mechanizmusok

Egy régi, szépen felújított Zetor K25-ös a dunamocsi cégtelep udvarán. Az ötvenes években ilyen gépek voltak a helyi szövetkezet első traktorai.

tervező osztályán”, vagyis a konstrukción dolgoztam húsz éven át, majd átnyereltem az Agrozet vállalathoz. Ekkor kerültem kapcsolatba a traktorokkal egy véletlen folytán, 1985-ben. A Zetorok gyártója traktorgumikat szeretett volna venni a nyíregyházi Taurustól, de a két cég vezetői nem tudtak egymással tárgyalni, akkor még kevesen beszéltek angolul. Cseh-magyar tudásommal én segitettem nekik abban, hogy megértsék egymást.

Maszek azonban nem a traktorokon, hanem a virágtermesztésen keresztül lettem. Mentem be egy alkalommal 1990 táján adót fizetni, s az adóhivatal vezetője megkérdezte tőlem: Bandi, nem akar maszek lenni, és úgy árulni a virágot? Megvettem a száz koronás okmánybélyeget, megkaptam a papírokat, s tíz perc múlva már vállalkozó voltam. De nem mertem megmondani senkinek. Dolgoztam tovább a munkahelyen, de a papír a zseben volt. Aztán egyszer, családi ebéd közben kiböktem: mit szólnátok, ha maszek lennék? Anyám elkezdett sírni, nem azért taníttatott – mondta – hogy a fehér inget monterkára cseréljem. Egyedül Zsolti fiam támogatott egyértelműen, aki azt mondta, ha maszek akarok lenni, akkor azt most kell meglépnem.

A kommunizmus utáni új szelek fújdogáltak ekkor, s hamarosan kijött egy olyan törvény, hogy ha öt személy összeáll, akkor szövetkezetet (výrobné družstvo) alapíthatnak. Kipattant a szikra, hogy a virágok után most egy újabb lépést tehetnék előre. Elmentem egy barátomhoz, hogy rávegyem a társulásra, megittunk két liter bort, s közben lefektettük a jövőnket. Az „Úspech” nevet adtuk a szövetkezetünknek, ami kereskedelemmel foglalkozott. Azzal kereskedtünk, ami jött: ruhával, sörrel, traktorral, gumiabroncsokkal. Így kezdtünk céget építeni, s fokozatosan eljutottunk odáig, hogy megtanultuk az önálló gondolkodást, a felelős-

ségvállalást, az adott szó becsületét, megami még kellett az önálló munkához. Átevickeztünk a buktatókon, be is csaptak, meg is loptak bennünket, de nem szabad visszanézni és bánkódni, hanem előre kell tekinteni, talpra állni és csinálni.

Az „Úspech” azóta már nem létezik, ezek szerint újabb váltásra került sor.

Rövid idő után szétvált ez a formáció, s a Zetor gyárral ápoltnak jó kapcsolataimat kamatoztatva 1993-ban létrehoztam családi vállalkozásunkat a *Távi-Trade* céget. Felcsaptam traktorforgalmazónak. Nem sokkal ezután a cseh cég megbízott azzal, hogy egészítsem ki az eladást a magyar piacon. 1995-ben bejegyeztem a *ZTR-Agro Kft*-t, és megszerveztem a magyarországi dealerhálózatot, megegyezve az ottani gépkereskedőkkel. 3-4 hónap fizetési haladékot kaptam az elhozott traktorokra a Zetor gyártól. Ettől kezdve viszont létszükséglet volt, hogy a megrendelt mennyiséget el is tudjuk adni a magyar piacon. Az országos hálózatot úgy építettük fel, hogy két nagy, vagy három kis megyére jusson egy-egy márkakereskedő, így biztosítható csupán, hogy a partnerek is meg tudjanak élni a forgalmazásból. A sikeres magyar debütáláson felbuzdulva a csehek megbíztak a romániai piac meghódításával is. A szépen hangzó nevű cégbe, a *ZTR Transylvaniába* azonban sehogy sem sikerült életet lehelni. Azt hittem, ami Szlovákiában és Magyarországon bevált, az ott is működni fog, de nem tudtam magamévá tenni a romániai mentalitást.

Ezek szerint népszerű márka lett a Zetor Magyarországon is, pedig a traktorgyártókat tekintve nagy a konkurencia a piacon.

A Zetor azért kedvelt traktor a gazdák körében, mert a tesztek szerint szinte ugyanazt a minőséget tudja, mint az egyik legjobb márkának számító John Deere, az ára viszont sokkal kedvezőbb. Csak az első traktort kell eladnunk egy-

egy vevőnek, a többit majd maga a traktor és a szervizszolgáltatás adja el. Megbízható, és a fogyasztása, javítási költsége is kedvezőbb, mint a konkurens márkáknak. Jó arcmemóriám van, így ha bárhol összefutok egy régi vevővel, megérdeklődöm, hogy milyen a gép. A Zetor tulajdonosok egyébként tudják a közvetlen telefonszámomat is arra az esetre, ha va-

ve és elpanaszolta, hogy folyton rossz a traktoruk, még ócskavasként sem tudnak túladni rajta. Nálunk viszont az új ügyfelek döntő többsége már visszatérő vevőnek számít.

A napi ügyeket ma már nem Bandi bácsi intézi, mert a közelmúltban átadta a kormánykerekét a fiataloknak. Mikor született meg a döntés, és mi a háttere?

A célom mindig is az volt, hogy hetvenéves koromig irányítom a céget. Betartottam a szavam. Az átadás egy folyamat volt, hónapokig tartott. A céget egy ideje már a fiam, a lányom és a vejem vezeti. Nagy öröm számomra, hogy a gyerekek viszik tovább azt, amit mi elkezdtünk, és nem volt hiába a küzdelemünk, a feleségemé Arankaé, és az enyém. Már nem kell segítenem. Amikor elmegyek körülnézni, örül a lelkem, hogy azt látom, úgy dolgoznak, mintha én is ott lennék. Ha megkérdeznék, szívesen adok tanácsot, de a felelősség már az övék.

A cégügyek miatt azelőtt sokat utazgattak Szlovákia és Magyarország között, erre most már nincs szükség.

Nekem mindig is Mocs volt a világ közepe. Nagy lokálpatrióta vagyok, szerintem itt a legszebb a Duna-part, a táj, a vidék. Úgy gondolom, az ember oda tartozik, ahol felnőtt, soha nem fordult meg a fejében, hogy ne itt éljek. Én mindenhol csak ideiglenesen laktam, hiába jártam a világot. Meg aztán itt vannak a jóbarátok, a gyerekkori játszótársak, és mindenkinek ismerős az arca. Az igazi barátságok gyermekkorban kötődnek, amikor mezítláb futballoztunk a homokban. Nekem ez a közeg a fontos, ezekkel az emberekkel érzem jól magam. Napjaim mostanában leginkább azzal telnek, hogy füvet nyírok, a szőlőben ügyködöm, sétálunk, kerékpározzunk a feleségemmel. Hétfőgén itt vannak a gyerekek, a négy unoka, szombat-vasárnap a feleségem tíz emberre szokott főzni. Remélem, még megérem, hogy valamelyik unoka veszi át a céget.

lami nagyobb gondjuk lenne. A vevő, aki beruház ekkora összeget egy járgányra, az megérdemel ennyi odafigyelést. Sokszor nem is a gazdát, hanem a feleséget a legnehezebb meggyőzni a vásárlásról. Pár éve egy házaspár jelent meg a telephelyen, mutattunk nekik egy igényüknek megfelelő traktort. A férfi beleült, tetszett neki,

láthatóan már kezdett ráállni az üzletre. A felesége ekkor félrehívott, és azt kérte, hogy esküdjek meg, ha megveszik a traktort, akkor annak semmi baja nem lesz. Azt válaszoltam, ha esetleg elromlana, akkor megjavítjuk, de arra, hogy semmi baja nem lesz, nem tudok megesküdni. Az asszony ezért megvétózta férje döntését, és egy esküdözni is hajlandó céghez citálta be az urát. Egy év múlva találkoztam a férfival, aki teljesen el volt kesered-

Örök értékeink

Az utóbbi időszakban megsza-
porodtak a kihágások falunkban. Betör-
ték a Jednota üzlet ablakát, törtek-zúztak
az Immánuel Gyülekezeti Ház udvarán,
legörgettek több padot a Süttői sétányról,
megrongálták Farkas Csabáék teherautó-
ját. A helyzetet súlyosbítja, hogy néhány
lopás is történt.

Mikor hozzáfog-
tam ennek az eszmefuttatás-
nak a megírásához, mindjárt
eszembe jutottak Bandi bácsi-
nak – az általam nagyra becsült
idős tanító kollégámnak – sza-
vai a nyolcvanas évek közepe
tájáról az Ógyallai Középfokú
Mezőgazdasági Szakintézetből.
Csak ennyit mondott: „*Nem
lesz ennek jó vége.*” Az történt
ugyanis, hogy az osztályban
fegyelmetlenül viselkedő ta-
nulót Bandi bácsi megfelelő
módon helyre utasította. A
tanuló ez ellen panaszt tett az
igazgatónál. Az igazgató saj-
nos nem a diákot oktatta ki,
hogyan kell viselkedni, hanem
az idős kollégát arról, hogy mi-
lyen a modern nevelés. Termé-
szetesen ezek után az iskolában
egyre gyakrabban merültek fel
nevelési problémák, hiszen a
huncutságra hajlamos tanulók
vérszemet kaptak. Azonban
tudni kell, hogy a problémák
gyökerei mélyebb eredetűek
voltak, az akkori társadalom
erkölcsi problémái gyűrűztek
be az iskolarendszerbe, a ne-
velésbe. Azóta persze volt egy
rendszer-váltás. Sajnos a neve-
lés területén uralkodó nézetkülönbségek
nem rendeződtek, bár a problémáról ma-
gas szintű, szakszerű előadások, megbe-
szélések folynak.

Gyerekkoromban még ter-
mészetes volt a falunkban, hogy ha csíny-
tevést követtünk el, akkor arról a szülők
más szülőktől valamilyen úton-módon
tudomást szereztek. Akkor ezt minden
szülő jó szívvel vette, nem tartotta árulko-

dásnak. Manapság tudok olyan esetekről,
hogy az értesített szülő úgy nyilatkozik,
hogy más ne avatkozzon az ő családi dol-
gába. Én azonban úgy gondolom, hogy
egy jó faluközösségnél az egyik ember fe-
lelősséggel tartozik a másik ember sorsa
iránt, főleg annak tudatában, hogy cse-
lekvésének mozgatórugója a jó szándék.

Emlékszem egy régi esetre,

amikor két idegen, illuminált állapotban
lévő egyén csak úgy „jó kedvében” ütö-
te vágta a malom előtt a buszmegállót. A
közelben lévő sarki vendéglőből azonnal
kimentek hárman-négyen, és emberi mó-
don – nem durván – rendre utasították
az illetőket. Manapság többször tapaszt-
alom, hogy az emberek közömbösek.
Természetesen változik a világ, változ-
nak a külső körülmények, és életünket
bizonyos mértékig az útkerésés jellemzi.

Gyakran vannak kísértések arra, hogy le-
térjünk a helyes útról. Azonban mi duna-
mocsiaiak, kell, hogy tudjuk, vannak igazi,
örök értékek, mint pl. tisztesség, becsü-
let, igazmondás, szeretet. Erről az igaz,
helyes útról pedig nem szabad letérnünk.

A különféle beszélgetésekből
is nyilvánvaló számomra, hogy mindnyá-
jan érezzük, bizonyos dolgokat másképp
kellene tenni. De hogyan? Talán úgy,
hogy merjünk élni Krisztus törvé-
nye szerint, tehát ne csak önmagun-
kért, hanem másokért is. Merjünk
élni tisztességgel, szeretetben egymás
iránt. Vállaljunk felelősséget egymá-
sért, a falunkért, nemzetünkért –
minden hátsó szándék nélkül.

Különbözőségeink ellenére
igyekezzünk közösen megtartani
értékeinket, és akarjunk közösen
harcolni a jobb jövőért. Úgy érzem,
még mindig egy jó faluközösség va-
gyunk. Ebbe a közösségbe mindnyá-
jan – egyformán – beletartozunk.
Azok is, akik az utóbbi években jö-
tek falunkba. Azonban őket arra kér-
jük, hogy igyekezzenek beilleszkedni
és átvenni szokásainkat. Mi, tősgyö-
keres mocsiaiak, ebben segítjük őket.

Múltunk gazdag, van mire
támaszkodnunk. Védjük meg érté-
keinket, ISKOLÁNKAT, CSALÁD-
JAINKAT, TEMPLOMAINKAT.
Ha az ifjúság látni fogja, hogy szán-
dékaink őszinték, hogy a szeretet ve-
zérel mindnyájunkat, hogy tényleg
vannak igaz értékeink, akkor azokkal
azonosulni fog, védeni, megőrizni,
továbbvinni fogja azokat. Nem en-
gedik majd az ablakok kitörését, a
padok ledöntését és a lopásokat. Hiszem,
hogy reménységünk közös, hiszem, hogy
az egyetlen helyes út vigyázása közös aka-
ratunk. A Biblia szerint: „*Ne győzzön le
téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat a
jóval*” (Róm 12,21).

Bábi Tibor

Zajos Ferenc

DUNAMOCSI, BELSŐFALU 143.

VÍZVEZETÉK, FŰTÉS, VILLANY SZERELÉSE
EGYÉB HÁZ KÖRÜLI JAVÍTÁSOK

0949-167-191

A II. VILÁGHÁBORÚ DUNAMOCSI ÁLDOZATAI

13. rész

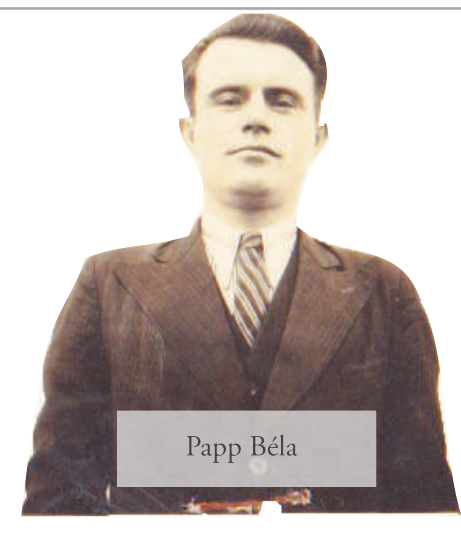
Lapos József: A Kis utcai Lip-ták pékségben volt inas, majd segéd. Besorozása után az orosz frontra vitték, ahol a kantinba osztották be szakácsnak. A Don-kanyarnál meginduló orosz offenzíva és áttörés után fogságba került, ahonnan néhány társával együtt szökni próbált. Az oroszok elfogták és kivégezték. *Adatközlő: Mázsár Jánosné.*

Papp Béla: 1913-ban született, Papp András és Tóth Zsófia gyermekeként. Apja 5-6 holdas kisbirtokos volt, a család a Belső faluban lakott a nádfedeles nyitott kéményes, kemencés, rakott spartheltos parasztházban. A szülőknek hét gyermeke született, de közülük csak ketten, Béla és Júlia (Nagy Istvánné) érték meg a felnőttkort. Az első kettő gyermek halva született, a korabeli diagnózis szerint azért, mert apjuknak gyerekkorában fejtífusza volt (kilenc éves korára gyógyult ki belőle, addig nem járt iskolába, utána pedig azért nem, mert dologra fogták, így élete végéig analfabéta maradt). A harmadik gyerek 7 éves korában leesett a szilvafáról, a negyedik vakbélben, az ötödik pedig torokgyíkban halt meg.

Mikor felnőtt, a szülői gazdaságot Béla vette át, lovat és tehenet is tartott. 1942-ben besorozták, a frontra vitték, de szerencsésen túlélte az oroszországi poklot. 1945-ben hazatért, folytatta a gazdálkodást, de a hiányzó 1944-es termés miatt a ló ellátását csak nehezen tudta megoldani. Híre ment a faluban, hogy a búcsi határban elhagyott kukoricaföldek vannak, melynek termését az előző évi bombázások miatt nem tudták betakarítani. Befogott hát, és sógorával Nagy Istvánnal elindult a búcsi határ felé. Sógora nem szeretett a szekéren zötykölődni, ezért a saroglyát fogva a kocsi után ballagott. Ez volt a szerencséje, mert mikor a lovak az egyik határi úton taposóaknára léptek, ő takarásban volt. A robbanás szétvágta az állatokat, s a szilánkok a bakon ülő Papp Bélát a lábán, kezén, gyomrán erősen megsebeztek. A környékről rögtön odacsődültek az emberek, s azonnal elindultak vele a kórház felé, de a szerencsétlenül járt ember Marcellháznál belehalt sérüléseibe.

Gyűrűs menyasszonya, Bábi Irén soha nem lett más férfi társa. Az idős édesapa egyedül művelgette ezután

a földeket, de a szövetkezetesítés előtti, parasztságra kirótt kontingenseket nem bírta segítség nélkül teljesíteni, ezért mielőtt 1952-ben kénytelenül belépett a

Papp Béla

szövetkezetbe, már több holdat eladott a családi birtokból. *Adatközlők: unokahúgai Borosné Nagy Juci és Jókainé Nagy Sarolta.*

Nagy Mihály: Nagy Mihály és Tallósi Ilona gyermeke, 1924-ben született, testvére nem volt. A szülői ház a Hatházán állt, de mivel id. Nagy Mihály cselédemberként kereste a kenyerét, a család mindig ott lakott, ahol őt alkalmazták. Egy ideig Ógyallán éltek, majd Karván a Hrosso uradalomban kapott munkát, az uradalom kocsisa lett. A mocsai házban az idős nagyszülők éltek. Misi fiuk Karván nevelkedett, Csenkén inaskodott a hercegrímási uradalomban, ahol a kovácsmesterséget tanulni ki.

1943-ban rukkolt be, már a doni katasztrófa után, ezért nem is vitték az orosz frontra. Sofőrként teljesített szolgálatot, tiszteket fuvarozott Magyarországra területén. Az 1944-es visszavonulás

idején Pápa környékén jártak, amikor menetszlopukat légitámadás érte. Katonatársa, a karvai Gulyás István, mikor feltűntek az ellenséges repülők, odaszólt hozzá: „Miska, gyérünk innen, mert itt nagy bajok lesznek!” Ennek ellenére nem tartott a menetszloptól távolabb szaladó bajtársával, hanem a lehető legrozsabb megoldást választotta. Bebújt a kocsi alá, amit a támadás során találat ért. Nem halt meg azonnal, Pápára szállították, ahol már nem tudták megmenteni. Ismeretlen helyen nyugszik, szülei sokáig keresték.

1947-ben a szülőket a csehszlovák hatalom Csehországba, a szudéta Přeskabyba deportálta. Itt id. Nagy Mihály két és fél évig lovakkal járt, szántott-vetett egy ottani gazdaságban. Amint a hatóságok engedélyezték, hazatértek Dunamocsra. *Adatközlő: első unokatestvére Zsácsik István.*

Mezei Artúr: Szegény zsidó kiskereskedő volt, a Fő utcán a Papp Egyeg féle házban lakott, melyben lakást bérelt. Baromfi felvásárlással foglalkozott. Tömött libákat, kacsákat vásárolt fel a falusiaktól, amit biciklivel vitt be a komáromi piacra, vagy vonattal szállított Pestre. Felesége Himmler Ilona volt, egyetlen gyermekük Lili 1930-ban született. Mezei Artúr meghalt a zsidóüldözés során, de felesége és gyermeke túlélte a megpróbáltatásokat és szabadságuk után Izraelbe költöztek.

A hatházai nádfedeles Nagy családi ház.

Gulyás Lajos – Kisújfalu 1956-os mártírja

1956 eseményeit a szlovákiai magyarok csak közvetve éltek át. Bár október 23. és az azt követő napok hírei ide is eljutottak, sőt Dunamocs lakói tisztán hallották a túloldali fegyverropogást, ágyúdörgést, de a szigorúan őrzött határvonal gátat szabott az aktívabb kapcsolattartásnak. A Felvidék magyarjai így néhány kivételtől eltekintve nem voltak tevékeny részesei a nemzet legújabbkori szabadságharcának. A kivételek egyike Gulyás Lajos református lelkész volt, aki a közeli Kisújfaluról származott, és a forradalom mártírájaként fejezte be életét. Az 1956-os forradalom októberi évfordulója kapcsán az ő emléke előtt tisztelgünk.

Ki volt Gulyás Lajos?

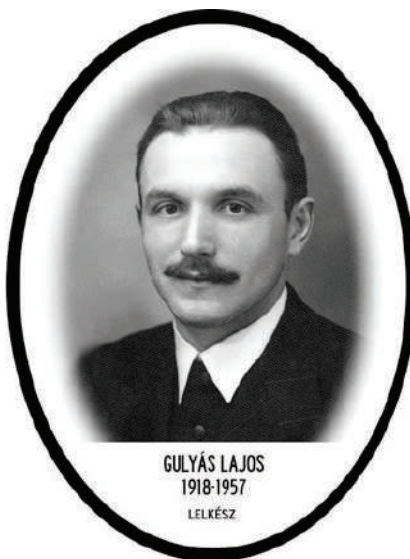
„Amikor Gulyás Lajos felett ítélni kezdnek, akkor gondoljanak arra, hogy ez az ember gyűlöli a népet, gyűlöli a szocializmust, és a rohadt régi világot akarta visszaállítani. Népiünk sújtson le az árulóra és halállal büntesse meg gaztetteiért!”

Ezeket a vérgőzös szavakat a Győrben lefolytatott Gulyás-per hírhedt ügyésze, Grátz Endre intézte a megyei bíróság tanácsához, a lehető legszigorúbb büntetést kérve a református lelkészre és társaira. Grátz kérése meghallgattatott. A bíróság halálra ítélte őt társával együtt, megvádolva a népi demokratikus államrend megdöntésére irányuló mozgalom vezetésének büntetével, valamint a gyilkosságra való felbujtás bűnével. 1957. december 31-én hajnalban, a győri bíróság udvarán húzták bitóra a 39 éves lelkészt.

Ki volt ez az ember, akire ennyire fenekedett a kádári ellenforradalom?

1918. február 4-én született Gulyás Lajos és Kovács Erzsébet második gyermekeként. Édesapja 25 hold földdel bírt, a magyar időben a község bírása volt, és erős református családként részt vállaltak az egyház és a falu életében. A „kulák” származást és a vallásos neveltetést is sűrűn emlegették az 1957-es perben, mint a társadalomra veszélyes jellemzőit. Az érsekújvári érettségi valamint a Losoncon és Pápán végzett teológia után hitben, lélekben, tudományokban, hazafias érzésben megerősödve indult el a lelkipásztori pályán. 1948-ban a Mosonmagyaróvár melletti Levél községbe helyezték, 1952-től pedig Rajkán és Hegyeshalomban is ő látta el a lelkészi teendőket. Felesége, Puskás Gabriella tanítónőként dolgozott a levéli iskolában, három leánygyermekük született.

Már évekkel korábban, az 1944-45-ös nyilas uralom idején is volt bátorsága szót emelni, ezért börtönt szenvedett, de a Rákosi korszak alatt is többször meghurcolták. Jól látta, hogy a gonosz az gonosz, akár a jobb oldalon áll, akár a balon. Korán bekapcsolódott a politikai életbe, természetéből és egyéniségéből

adódóan nem tudott csendben megülni, tele volt tenniakarással, s igazságérzete sem engedte, hogy ne szóljon, ha kell. 1947-ben a Kisgazdapárt országgyűlési képviselője lett. Nem sokáig munkálkodhatott azonban a parlamentben, mert az 1948-as kommunista hatalomátvétel, vagyis Rákosiék uralomra jutása után – ahogy ő fogalmazott – „kirúgták onnan.” Megvalósult a szovjet mintájú sztálini „proletárdiktatúra”, melynek velejárójaként Rákosiék megtisztították a terepet a falvak hozzá hasonló kemény fiaitól. Az 50-es évek a csend, a némaság éveivé váltak. Ezt a fojtott, félelem-ülte csöndet csak az 1956-os forradalom kiáltása szakította szét.

A mosonmagyaróvári sortűz és következményei

1956. október 23-án és az azt követő napokban a magyarok le akarták rázni elnyomóik igáját. Gulyás Lajos éppen Kisújfalun tartózkodott, amikor értesült a rádióból a magyarországi történésekről. Családjának ezt mondta: nekem ott a helyem! Azonnal csomagolt és visszautazott Levélre. 1956. október 26-án nagyszabású tüntetésre került sor a közeli Mosonmagyaróváron. A diákokból, munkásokból és értelmiségiekből álló tömeg nemzeti színű zászlókkal az oroszok távozását és független Magyarországot követelve a helyi határőrlaktanya elé vonult, hogy a határőröket is ráve-

gyék a szabadság ügyéhez való csatlakozásra. „Hazádnak rendületlenül légy híve, oh magyar” – énekelték az egybegyűltek, amikor déli 12 órakor sortűz dördült el a laktanyából, majd a sortűz újra és újra megismétlődött – a már menekülő emberek közé. Több mint száz halott és több mint 200 sebesült maradt a földön. E borzalmas mészárlás után a löparancsot kiadó parancsnok és katonái – négy tiszt kivételével, akik a laktanyában maradtak – elmenekültek. Gulyás Lajos a sortűz idején még nem volt a helyszínen, de amikor délután két órakor értesült az eseményekről, kerékpárra ült és Óvárra sietett. Mire odaért, már hatalmas tömeg verődött újra össze, akik jogos haragjukban meg akarták rohamozni a laktanyát. A lelkész akkori magatartását későbbi vádlóinak propagandaanyaga így írta le: „Tovább lázították az embereket, és további szörnyű cselekedetekbe hajszolták Mosonmagyaróvár lakosságát. Az események egyik kimagasló vezéralakja Gulyás Lajos levéli református lelkész, volt kisgazdapárti országgyűlési képviselő és véreskezű prédikátor volt. Az emberi mivoltából kivetkőzött fasiszta lelkész beszédével felbőszítette a tömeget.”

A mosonmagyaróvári sortűz halálos áldozatai.

E befeketés céljával írott szöveg hazugságaival szemben az igazság homlokegyenest az ellenkezője volt. A helyszínre érkező Gulyás Lajos óva intette a tömeget az önbíráskodástól, mert meg akarta akadályozni a vérfürdő folytatását. Nem-

sokára megérkeztek a forradalom oldalán álló győri katonák és nemzetőrök, akik elfoglalták a határőr kaszárnyát. Amikor kivezették az elfogott négy tisztet, az őrizetet nem tudták fenntartani a feldühödött tömeg miatt, akik a tisztek lincselésébe kezdtek. Ebben a helyzetben óriási kockázatot vállalva, de lelkesi hivatását gyakorolva Gulyás Lajos megpróbálta a szinte önkívületi állapotban lévő embereket megállítani: „*Ne üsd! – kiáltotta – ne váljatok ti is gyilkosokká!*” Az egyik ávós tisztet, Máté Lajost a csodával határos módon sikerült megmentenie. Kivezette a tömegből, felsegítette a teherautóra, amelynek a sárhányójára állva vigyázott arra, hogy a tiszt ép bőrrel érjen kihallgatásának színhelyére.

A megtorlás

Másnap került volna sor a tiszt kihallgatására, de a reggeli zűrzavarban Máté Lajosnak sikerült megszöknie. Becsületére legyen mondván, nem maradt hálátlan élete megmentőjéhez. 1957 januárjában titokban meglátogatta, köszönetét fejezte ki, és figyelmeztette, tudomása van arról, hogy hamarosan jönnek érte a pufajkások. Azt tanácsolta neki, még aznap vegye útját családjával együtt a Levéltől alig néhány km-re húzódó, a falubeliek által igen jól ismert nyugati határszakasz felé. Máté Lajos azt sem titkolta előtte, ha elfogják, hosszú börtönévek, vagy talán a legrosszabb, a halál vár rá. Gulyás Lajost azonban hiába kérlete, mivel ő annak biztos tudatában volt, hogy nem követett el olyan cselekményt a forradalom napjaiban, amely törvénybe ütközött volna. Ezért nem állt szándékában elhagyni egyházi szolgálatának helyét, szeretett gyülekezetét.

Mit csinált még Gulyás Lajos a forradalom idején, az óvári sortűzet követő napokban? Aktívan szervezkedett a magyar szabadság ügyében, például szorgalmazta a vöröskeresztes szállítmányok növelését, valamint kérte, hogy az ENSZ gazdasági jellegű szankciókkal akadályozza meg, hogy a szovjetek fegyveresen beavatkozzanak a magyarországi eseményekbe. November 3-án pedig tagja lett a megalakuló Járási Nemzeti Tanácsnak a környék parasztságának képviselőjeként.

A szovjet hadsereg november 4-i

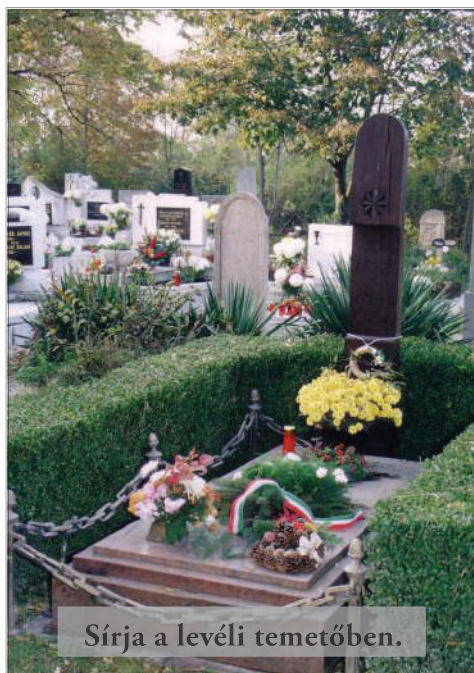

Gulyás Lajos felújított szülőháza, ma faluház Kisújfalun.

Gulyás Lajos emlékszoba szülőházában.

bevonulása után Máté Lajoson kívül is többen mondták neki, hogy disszidáljon, de nem tette. Nem érezte magát bűnösnek, tiszta volt a lelkiismerete. Gulyás Lajos felemelt fejjel és tiszta szívvel ment a tragikus események elé. Aztán valóban jöttek érte a pufajkások, 1957. február

Sírja a levéli temetőben.

5-én a késő esti órákban letartóztatták, mikor éppen születésnapját ünnepelték. Az erélyes csengetésre hiába bújt el

a konyhájuk alatti pincébe, a vizsgálódó ávósok felfedezték a rejtőzködőt. Megrázó búcsúzás következett, felesége, kislányai és a vendégek nézték könnyes szemmel, mikor Gulyás Lajos – miután Isten megáldó és oltalmazó szeretetét ajánlotta mindnyájukat és a magyar hazát – elindult a végzetes útra, a számára már rég megácsolt bitó alá.

Az út utolsó előtti, hosszú szakasza az a győri koncepció per volt, amellyel a vérbírók példát akartak statuálni, megtorolni és megfélemlíteni a mosonmagyaróváriakat. A megrendezett bírósági színjáték végkifejletként három társával, *Tihanyi Árpád* győri tanárral, *Zsigmond Imre* földművessel, és *Kiss Antal* fűtővel együtt 1957 szilveszter éjszakáján a győri bíróság udvarán fölakasztották. A kivégzések napján Győrt félelem uralta és döbbszent némaság, az utcákon csak a motoros rendőrök járőröztek. Az emberek rettegtek a hatalomtól, a hatalom rettegett a néptől. Kivégzésük után tetemüket furnérkoporsóban, némelyiket meztlenül, Sopronkőhida elhagyott rabtemetőjében ásták el sebtiben, mintegy másfél méternyire a fagyos földben. Felesége arra a sokszor és sokhelyütt feltett kérdésére: „*Hová temették el az uramat?*”, soha nem kapott választ. Lányai is csak 1989-ben tudták meg, hogy a sopronkőhidai börtön közelében földelték el egy tömegsírba.

A mártír lelkész emlékezete

1990. március 29-én a Győr-Sopron Megyei Bíróság az ítéletet semmisnek mondta ki, Gulyás Lajost rehabilitálták. Földi maradványait a sopronkőhidai rabtemetőből 1990 őszén exhumálták és 1991. május 11-én Levélen helyezték örök nyugalomra. Lelkesi palástját a budapesti Terror Házában állították ki, ahol ma is látható Mindszenty József bíboros miseruhájának közelében. Kisújfalun is méltó módon ápolják a falu szülöttének emlékezetét. 2005-ben szülőházát a község faluházaként újjátarták fel, melyben a Gulyás Lajos emlékszoba is helyet kapott. „*Aki igaz ügyért halt meg, egyházunk és nemzetünk hű fiaként*” – tartják róla nemcsak a kisújfalusiak, de az egész nemzet kollektív emlékezete.

HÁROM TESTVÉR TALÁLKOZÓ

Hoogstede –

Békásmegyer – Dunamocs

Földrajzilag három egymástól távol eső település, de hitben testvérek, ugyanis ifj. Asbóth József már sok évvel ezelőtt összehozta a református gyülekezeteket, és azóta is testvéri kapcsolatokat ápolunk. Ebből kifolyólag jött a meghívás Békásmegyerről, hogy látogassunk el velük német testvéreinkhez.

Hoogstede észak-nyugat Németországban, a holland határ közelében fekszik, bizony jó messze innen. Dunamocsról Pisti Zsuzsanna, Bödök Eszter (énekarunk radványi tagja) és jómagam jelentkezünk és indultunk útnak. A Békásmegyerről induló társasághoz a Komáromhoz közeli autópálya pihenőben csatlakoztunk. Vezetőnk Békefi György, a békásmegyeri egyház gondnoka volt, és velünk utazott Deák Zoltán nagytiszteletű úr nyugalmazott lelképásztor is. Míg előbb említett vezetőnk az éppen érintett táj érdekességeiről beszélt, a nagytiszteletű úr igeolvasással foglalta le figyelmünket. Már beszálláskor kaptunk egy kis füzetet, amiből aztán utunk során énekelünk.

Útban Hoogstede felé

Délután Prágában volt 2 óra pihenőnk, ahol az óvárosban sétáltunk egyet, majd folytattuk utunkat szálláshelyünkre Ústí nad Labembe.

Másnap reggel időben indultunk tovább, és pár óra múlva egy jó esőbe futottunk bele. Az itthoni nagy szárazságok után szinte felüdülés volt. Délután meglátogattuk Wartburg várát. Vezetőnk jóvoltából már az úton meghallgattuk Luther Márton életének történetét, így aztán nagy élmény volt látni a helyet, ahol lefordította a Bibliát.

Folytatván utunkat egyre síkabb és zöldebb tájon haladtunk. A kukorica embermagasságnál nagyobb, a krumpli szára derékig érő, a fű dús és a minden harsogóan zöld. Vendéglátóinkhoz este 8 körül érkezünk

meg. A buszból kiszállva énekkel köszöntünk, amihez ők is csatlakoztak. Behívtak a templomba ahol áhítat következett, majd bemutattak szállásadóinknak és a társaság szétszéledt.

Óreformátus gyülekezett

Az első este még túl fáradt voltam az utazástól, így a mindenre való rácsodálkozás csak másnap következett. Akkor ért el a tudatomig, hogy mennyire más világban is vagyok! Összejövetelünk a templomban volt, amit áhítattal kezd-

tünk majd Heikens tiszteletes úr elmagyarázta nekünk mit is jelent az, hogy ők ó-reformátusok. Nevük evangélikus-ó-református egyház, ami vallási különbséget nem takar, csupán szervezeti jelentősége van. Ezek a gyülekezetek nem tartoznak állami felügyelethez, hanem a hívek maguk tartják fenn egyházukat. Első nap

bemutatták falujukat. Ebéd a közösségi házban volt, majd elmentünk megnézni

egy szalmaégetésű erőművet, ami meleg vizet, áramot és télen fűtést ad néhány környező falunak. Utána visszatértünk a közösségi házba és a hitélettel kapcsolatos problematikáról beszélgettünk. Kiderült, hogy ők sokkal intenzívebben gyakorolják hitüket, mint mi.

Mennyire más világ...

A napi séták során sok újat láttam. Itt van mindjárt a templom. Egészen más, mint nálunk (lásd a képen). Az építkezési stílus is nagyon más erre felé. A téglaházak vakolatlanok. A falunak a központja egy kis tér. Itt van a templom, a bank és kész. Pár utca olyan, mint nálunk, sorakoznak egymás mellett a családi házak, de nincsenek kerítések. Néhol egy-egy sövény. A többi falurészen a házak nagy földeken épültek. Körülöttük legelő, szántó és a ház mellett az óriási istállók, silók és gépszínek. Persze mindehhez tökéletes úthálózat. Szállásunk egy ilyen helyen volt. Jan Ensing gazdálkodó és családja látott minket vendégül. Ő és fia 220

fejőstehenet tart. A tejtermelés automatizált, amit két fejőrobot végez. Az állatokon chip van, ami a computerbe jegyzi a tejhozamot. A tehén okos jószág, mert terelgetés nélkül odamegy a géphez. A gazdának csak abrakot kell eléjük tenni, no persze ezt a nyár folyamán bekészíteni. Utitársainktól megtudtam, hogy az ő szállásadóik közül valaki tojótúyúkokat, más sertéseket tart nagyban.

Szóval más világ. Nincs kerítés, ez azt jelzi, hogy az embereknek biztonságérzete van. A nagyban termelés a létbiztonságot és a szorgalmat sugallja. Bizonyára van állami támogatás is, de ezt konkrétan nem tudakoltam meg. A vallás gyakorlása pedig emberileg kovácsolja össze a közösséget. Ezt mutatták most meg nekünk.

Megtudtam, hol kell felönteni a garatra

A programot minden nap más szervezte. A következő napon egy nem

messze fekvő kisvárosba vittek el minket. Első programunk egy zsinagóga meglátogatása volt, utána városnézés, majd délután egy skanzen és egy művésznegyed következett. Ebben a negyedben majd minden házban valamilyen galéria volt. Maga a város öreg, de csodálatosan rendben tartott. Néznivaló akadt bőven.

A következő nap kerékpártúrán voltunk, uticélunk egy működő szélmalom volt. Ez engem különösen érdekelt, hiszen Hajdú nagyapám és Gyula nagybátyám molnárok voltak, én viszont malmot belülről még nem láttam. Hát most sikerült, ha nem is vízimalomban, de láttam a két nagy malomkövet, és megtudtam azt is, hol kell felönteni a garatra. Ebéd egy csúriben volt. Romantikus hely. Körülöttünk a molnárság régi eszközei és céh emlékei, középen elegáns étkezőasztal, és kínálatban mocsárvízes-gyógynövényes likőr. Hallásra elég fura, de amúgy nem rossz ízű ital. A nem kerékpározókat egy traktorral vontatott omnibusz szállította.

Átruccantunk Hollandiába

Ezen a napon még a visszaúton egy faluházba voltunk hivatalosak. Ez hasonló a mi falumúzeumunkhoz, a mindennapi élet régi emlékeit gyűjtötték ide össze. Szombat – meglepetés kirándulás. Szép számban jöttünk össze. Sokan a helybeliek is velünk tartottak, köztük a szállásadóink is. Mikor befutott a busz, volt meglepetés, egyszerre több is. Akkorra jármű volt, mint egy városi csuklós, vezetője pedig egy csinos fiatal hölgy, aki magyarul köszönt ránk. Beszálltunk és akkor jelentette be a nap vezetője, hogy Hollandiába megyünk – Granzbergbe. Ez egy közeli kisváros. Első utunk a templomba vezetett, az ajtónál a lelképásztor fogadott, karján kicsi gyermekével. Kaptunk egy papírt, amire németül, magyarul és hollandul voltak énekek nyomtatva. Következő meglepetés, hogy a lelkész magyarul szólt hozzánk pár mondatot.

Az áhítat és ebéd után olyan parkba mentünk, ahol népművészeti tárgyakat árusító pavilonok voltak óriási fák alatt. Sajnos eleredt az eső, ezért hazamentünk.

Ízlett nekik a lecsónk

Vasárnap istentisztelet. A háziak egész családja bepakolt. Az unoka szü-

letésnapja volt, amit a közösségi házban tartottak meg. René 7 éves lett. Velünk jött 4 éves húga is. Mi felnőttek a templomba mentünk be, az anyuka a két gyermekkel a közösségi házba, a többi család gyermekével együtt. Ez alkalmammal

az ígét Deák nagytiszteletű úr hirdette magyarul, amit Békefi György fordított németre. Utána a helyi lelkész, Heikens tiszteletes szólt hozzánk, amit Békefi úr szintén fordított. Az ének magyarul és németül szólt együtt. Ebéd a közösségi házban volt, utána hazamentünk. Egy kis szieszta után házigazdánk kirándult velünk. Beautóztuk a környéket, majd mikor visszajöttünk, lecsófőzés következett. Én tudatlan, kedvesedni akartam és vittem nekik zöldpaprikát. Igen ám, de egész héten csak annyi fogyott el belőle, amit vajas kenyérhez megettünk. Ezért ajánlottam föl, hogy főzzünk belőle vacsorát. A ház asszonyai lesték a műveletet. A siker nem maradt el, ízlett nekik és kérték a receptet. Estefelé még egyszer összejöttünk egy esti áhítatra a közösségi házban, aztán másnap reggel elbúcsúztunk és elindultunk haza.

Mindenhol jó, de...

Délután tartottunk egy pihenőt Eislebenben, Luther Márton szülővárosában. Voltuk a templomban ahol megkeresztelték őt és a házban, ahol lakott. Ez ma múzeum, és őriznek itt egy 1534-ben íródott Bibliát. Megigézve álltunk előtte, míg útitársunk Árpi nem figyelmeztetett, hogy ideje visszamenni a buszhoz. Borongós, esős utunk volt visszafelé. Délután megint Prágában volt pihenő. Változatosság kedvéért most a Moldva másik partján, a Várnegyedben jártunk egyet. Nekem ez is élmény volt, mert bár Prágában többször jártam, ide soha nem jutottam el. A további úton aztán volt módom nosztalgizálni a régi Csehszlovákiáról. Az út ugyanis a mai napig olyan rázós, mint 40 évvel ezelőtt. Aztán ezt is elhagytuk lassan és megérkeztünk abba a pályapihenőbe, ahonnan indultunk. Elbúcsúztunk testvéreinktől, és már az ismerős utakon autóztunk Mocsocska felé. Ezt a becenevet a hajósoktól tanultam, ők üdvözltek így a falut. Én is így köszöntöm minden utam után, „Szervusz Mocsocskám, haza-jöttem!”

Hajdú Ilona

Kozmetikai kezelést vállalom, igény szerint házhoz is megyek!

Katona Melinda Tel: 0905 721 230

3D műszempilla hosszabbítás 17 eur

Az alapiskola eseményeiből

AZ ŐSZ KINCSEINEK SZENTELTÜNK EGY NAPOT

„Itt van az ősz, itt van újra,
S szép, mint mindig, énnekem. Tud-
ja isten, hogy mi okból Szeretem, de
szeretem. Kiülök a dombtetőre, Innen
nézek szerteszét, S hallgatom a fák le-
hulló Levelének lágy nesztét.”

S miért ne lehetne az ősz
megannyi kincsből – levelekből,
termésekből – gyönyörű díszeket
készíteni? Ez a gondolat az alapja az
immáron hagyományos „Ősz kin-
csei” elnevezésű napunknak, amikor
kicsik és nagyok egyaránt megtalál-
hatják a hozzájuk legközelebb álló
kézműves foglalkozásokat, versenyek-
et. S míg az első emeleten folyt a
tökfáragás és a tökdíszek készítése, addig
a földszinten kopogtatókat, tobozból és

dióból készített érdekességeket állítottak
elő tanulóink. Ezen az éven vendégeink

is voltak, mégpedig a gútai Magyar
Tannyelvű Magán Szakközépiskola ta-
nulói, akik bemutatták a díszzománc
és az ólomüvegezés fortélyait. Aki pe-
dig nem kézművességgel foglalkozott,
sportversenyeken vehetett részt oda-
kinn az udvaron. Természetesen ismét
lehetett nyerni is. A tökfáragás, illet-
ve tökdísz készítésében ezen az éven
Rácz Gabriella és Ollé Réka bizonyult
a legügyesebbnek, legkreatívabbnak,
míg a sportversenyen Banai Tóth Ist-
ván és Takács Bálint remekelt. S mit
lehet még az ősz kincseiből készíteni?
Természetesen finomabbnál finomabb
süteményeket, melyeket ezúton is na-
gyon szépen köszönünk a szülőknek!

Főző Andrea

A NÉPMESE NAPJA

„A népmese napját első ízben
2005. szeptember 30-án rendezték meg. A
nap célja, hogy a könyvtárosok, az óvónők,
a pedagógusok és a mesével foglalkozó szak-
emberek, valamint a meseszerető gyerekek és
felnőttek megkülönböztetett tisztelettel for-
duljanak mind a magyar, mind más népek
meséi felé.”

Idén a népmese és a műmese
közti különbségre próbáltuk meg felhív-
ni tanulóink figyelmét. Az előadásra az
ovisokat is meghívtuk, akik lelkesen kap-
csolódtak be a műsor menetébe, remél-
jük, hogy jól érezték magukat. Elsőként a
népköltészeti alkotásokról esett szó, ezen
belül énekeltünk együtt népdalt, elmond-
tunk közösen egy, az ovisok által is ismert
mondókát, a bátrabbak nyelvtörővel is

megpróbálkoztak, találós kérdéseket fej-
tettünk meg, szólásokat, közmondá-
sokat egészít-
tettünk ki,
végül pedig
a gyerekek
egy modern
csalimesét is
meghallgat-
hattak. Az
alsó tagozat-
os diákok
és az ovisok
számára meg-
lepetés vendéget is hívtunk, Gáspár Enikő
előadóművész személyében, aki egy mesé-

vel kedveskedett a gyerekeknek. Remél-
jük, hogy
sikerült ta-
nulóinknak
közelebb
kerülniük
a mesék
varázslatos
világához,
megfogad-
ják a jó ta-
nácsot és
többet fog-
nak olvasni.

Vasas Renáta

AZ ARADI VÉRTANÚK EMLÉKÉRE

Október 4-én iskolánk falain belül ismét megemlékez-
tünk ama véres napról, amikor 1849. október 6-án, Aradon ki-
végeztek 12 tábornokot és egy ezredest. Az alapiskola tanulói
rövid előadással készültek ennek alkalmából. A gyerekek hallhat-
tak arról, hogyan is folyt le a kivégzés. Katonai pályaut leírásával
és képek segítségével ismerkedtek meg a tizenhárom bátor férfival.
Előadásukat énekkel zárták. Emlékezzünk rájuk!

Aulich Lajos, Damjanich János, Dessewffy Arisztid, Kiss
Ernő, Knézhich Károly, Lahner György, Lázár Vilmos, Leiningen
Westerburg Károly, Nagysándor József, Pöltenberg Ernő, Schweidel
József, Török Ignác, Vécsey Károly.

Főző Andrea

OKTÓBER 4. - AZ ÁLLATOK VILÁGNAPJA

Az állatok világnapját október 4-én ünnepeljük, ugyanis ezen a napon hunyt el az állatok védőszentje, Assisi Szent Ferenc. A legtöbb róla szóló történetből tudjuk, hogy nemcsak áldásos misszionáriusi munkát végzett, hanem az állatokat és a természetet is nagyon szerette. Az egyik legenda szerint prédikált a madaraknak, amelyek figyelték a hangját, és egy sem repült el. Egy másik szerint Gubbio város lakóit egy vérszomjas farkas tartotta rettegésben. Szent Ferenc felkereste, és ráparancsolt, hogy ne bántson senkit. Az állat lefeküdt lábai elé. Utólag kiderült, csak az éhség miatt volt vérszomjas. Ezután a város lakói rendszeresen etették, és többé nem bántott sem állatot, sem embert. Ezek után is sokat prédikált az emberek és az állatok kap-

csolatáról. Ő lett a természet, a környezetvédők és az állatok pártfogója.

Többek között ezzel a történettel is megismerkedtek tanulóink ezen a napon, valamint meghallgatták Rónay György *Mondd, szeretted-e az állatokat?*

című versét. Majd a kilencedikes lányok – Banai Tóth Kincső, Szuri Katalin, Rácz Fanni – által készített prezentációt tekinthették meg, amelyekben az ember és állat közötti kapcsolatáról, róluk szóló gondolatokról, valamint az állatvilág érdekességeiről hallottak. Végül, de nem utolsósorban egy előadást hallgattak meg, melyből sok új információt kaptak.

E nap üzenete, hogy éljünk harmóniában a természettel, környezetünkkel, a minket körülvevő élőlényekkel, a feltűntünk elszálló madarakkal, az előttünk átugráló békával, a kóbor kutyával, a kertben szálldosó pillangóval.

Tóth Éva

MEGEMLEKEZÉS

Nehéz Ferenc születésnapján, október 16-án egy órára múltidéző ünnepi műsorral elevenítettük fel az író néhány alkotását.

Irodalmi összeállításunkban elhangzott a Három deka paprika – mely az író gyermekkorában, a szegény világban számára nagyobb értéket jelentett, mint a narancs, csokoládé és a játékok, egyúttal kifejezi a szülők iránti szeretetet, tiszteletet. Az ötödik osztályos tanulók mondták el. Ugyancsak a szülői szeretet, a szülőföldhöz való kötődés az alapgondolata *A kölni dóm kapujában* c. versének – Banai Tóth Kincső és Kele Fanni adta elő. Petőfi Sándor *Távolból* c. versének megzenésített változatát énekeltek – Maricsek Réka, Sándor Eszter,

Rácz Lili, Sztyehlik Fanny, mely bevezette másik novelláját, az Amerikába való megérkezést felelevenítő *Adjisten anyja-*

titkokat, tartogat nem várt meglepetést, kalandot, melyet társaival Nehéz Ferenc is megtapasztalt. A nyolcadik és kilencedik osztály tanulóitól hallgattuk meg.

Mindkét novella előadásába örömmel kapcsolódott be Zalackó Balázs a hatodik osztályból, továbbá: Antal Enikő, Szalai Kristóf, Anda Tamás, Pasztorek Dominik, Szuri Renáta Katalin, Rácz Fanni, Nagy Emese, Sántha Szabolcs.

Megemlékezésünket Danázs Bettina az író gondolataival fejezte be: „*Szeretlek fálum, s mindig büszke voltam rád. Büszke voltam, mert tudtam, láttam mindig megteszed kötelességedet. Magyarnak maradtál.*”

Bacsokor Katalin

lok városa. Az ismeretlen mindig rejteget

SPORTHÍREK

Az év elején, szeptemberben ismét sor került Komáromban a „*Mezei futóverseny*”-re (Majstrovstvá okresu v cezpolnom behu). Két kategóriában folyt a versengés. Reggel nyolctól a járás középiskolásai, majd 11 órától az alapiskolák tanulói mérhették össze erejüket, kitartásukat: a lányok 2000, a fiúk pedig 3000 méteren.

Iskolánkat idén a kilencedikes Banai Tóth István kép-

viselte, aki a harmadik helyen végzett. Isti már három éve a Komáromi Kajak és Kenu Klub tagja (számos sikeres versenyt tudhat maga mögött), heti hat nap edzésen vesz részt. Kiegészítő edzéseik közé tartozik a futás is, ennek köszönhető a kiváló kondíció, valamint hogy ezen a versenyen is szép eredményt ért el. Gratulálunk!

VISSZAPILLANTÁS AZ ŐSZI IDÉNYRE

Tizenöt forduló után a Dunamocsi FC 5 győztes, 8 vesztes, és 2 döntetlenre végződő mérkőzéssel a háta mögött a 12. helyen áll a járási bajnokság tabelláján. A szezonzárást követően **Jókai László**, a DFC klubelnöke értékelte a diák és a felnőtt csapat teljesítményét.

Diákcsoport: „Úgy döntöttünk, hogy idén nem kölyök, hanem nagybakból álló diákcsoportot indítunk, ami viszont nem kis gondot okozott, mert sajnos elég kevés gyerek van a faluban. Megpróbáltuk elérni a szövetségnél, hogy engedélyezzék a 8+1-es játékszabályt, megértőnek is tünnek a problémával kapcsolatban, végül mégsem járultak hozzá. Ekkor azzal próbálkoztunk, hogy más faluval indítsunk közös csapatot. Bízató tárgyalások folytak Izsával és Keszivel, de aztán a szövetség ezt sem engedélyezte.

Maradt csupán két hetünk, hogy összerázzuk a csapatot. **Lajos Bencét** gondoltam a megoldás kulcsának, akit marcelházi vendégjátékából szerettem volna visszahívni. Bence együttműködő partner volt a tervben, úgyhogy köré építhettük a csapatot. Jött még Radványról **Jezsó Márk**, aki nagy kapustehetség, valamint a kölykök közül **Farkas Alex** és **Csehi Krisztián**, akik korukat meghazudtolóan játszva, valóságos motorjaivá váltak a csapatnak. **Tücsök Alfréd** hetente 1-2 alkalommal tart számukra edzést, a gyerekek lelkesen járnak, szinte mindenki ott van minden alkalommal. Az edzéseket **Mázsár Otti** és **Gula Dávid** is segíti, akik nagyon odaadó és hasznos munkát végeznek a diákcsoport mellett. Otti fanatizmusára nem csak a gyerekek néznek fel, de a nagycsoport is hasznosítja azt. Hozzáállása a pályán és a pályán kívül is nagy lökést adott a csapatnak. Az előbb említett izsaiakkal egyébként jó az együttműködésünk, azok a gyerekeink, akik a nagyobbak

lommal tart számukra edzést, a gyerekek lelkesen járnak, szinte mindenki ott van minden alkalommal. Az edzéseket **Mázsár Otti** és **Gula Dávid** is segíti, akik nagyon odaadó és hasznos munkát végeznek a diákcsoport mellett. Otti fanatizmusára nem csak a gyerekek néznek fel, de a nagycsoport is hasznosítja azt. Hozzáállása a pályán és a pályán kívül is nagy lökést adott a csapatnak. Az előbb említett izsaiakkal egyébként jó az együttműködésünk, azok a gyerekeink, akik a nagyobbak

között még nem játszanak, Izsán szerepelnek. **Vasas Misi**, **Rácz Gyuri**, **Keló Márk**, **Pataki Viktor** ennek köszönhetően folyamatos játékban maradhattak.

A diákcsoport szerepeltetése viszont megnövelte költségeinket. Négy autót indítunk az idegenbeli meccsre, melyek jóval távolabb vannak, mint a kicsik tavalói ellenfelei. Takarékoságból ezért olyan döntést hoztunk, hogy ne busszal, hanem autóval járjon a felnőtt csapat is. Itt szeretném megköszönni **Danáz**

Krisztián, **Tücsök Márta**, **Mázsár Ottó** és **Jókai Andrea** segítségét.

Mikor ennyi viszontagság után megkezdődött a bajnokság, megmondom őszintén, nem sok jóra számítottam. De a gyerekek nagyon kellemesen megleptek. Hetényt rögtön 11:1-el küldtük haza. Utána már nehezebb ellenfelek jöttek, de a véleményem az, hogy bízató jövő előtt állnak ezek a fiúk. Az utolsó forduló után vacsorát rendeztünk a gyerekeknek, melyet **Farkas Péter (F-Petrol)** jóvoltából a **Helén étteremben** fogyasztottak el.”

Felnőttek:

„Véleményem szerint egy ütőképes, a tavalyinál is erősebb csapat formálódott, még ha néhány eredmény nem is ezt látszik igazolni. Sokszor nem a csapaton múlt, hogy nem gazdagodtunk ponttal, pontokkal. A sérülések gyakran bezavartak (Bábi, Andruskó, Banai, Nagy, Tóth L., Lajos T., Lajos E.) és a piros lapok utáni eltiltások is rendszerint rosszkor jöttek. Lajos Gábor nem egyszer idegesen forgatta meccsek előtt az igazolványokat, hogy ennyi hiányzás mellett milyen csapatot tud pályára küldeni az edző! Mikor hátráltató körülményektől mentesen, a teljes csapattal léptünk pályára, mindig méltó ellenfelek voltunk. Én a csapat valóságos erejét a 6-8. helyre teszem, ennél egy fokkal sem vagyunk gyengébbek, és meggyőződésem, hogy tavasszal el is ériük a középmezőnyre.”

szert rosszkor jöttek. Lajos Gábor nem egyszer idegesen forgatta meccsek előtt az igazolványokat, hogy ennyi hiányzás mellett milyen csapatot tud pályára küldeni az edző! Mikor hátráltató körülményektől mentesen, a teljes csapattal léptünk pályára, mindig méltó ellenfelek voltunk. Én a csapat valóságos erejét a 6-8. helyre teszem, ennél egy fokkal sem vagyunk gyengébbek, és meggyőződésem, hogy tavasszal el is ériük a középmezőnyre.”

Az őszi mérkőzések Jókai László kommentárjával:

- **Gúta B. – DFC 2:1** G: Sulák

Minimális vereséget szenvedtünk. Sokáig döntetlenre álltunk, de az utolsó pillanatban tizenegyest ítélt ellenünk a bíró.

- **DFC – Aranyos 2:1** G. Paluska, Lajos T.

Sima győzelem volt, a helyzetek alapján akár zakót is mérhetünk volna rájuk.

- **Szilos – DFC 1:1** G. Lajos T.

Bár egy csomó helyzetünk volt, de Szilos szerzett vezetést. Ezután mindent egy lapra tettünk fel, rohamoztunk és sikerült az egyenlítés.

- **DFC – Bátorkeszi 1:2** G. Pálik

Az egyik legerősebb csapat volt az ellenfél. Egyenrangú ellenfelek voltunk, s a második félidő közepéig a kesziek sem gondolták, hogy győztesen hagyhatják el a pályát. Talán a 100%-os koncentráció hiányzott a jobb eredményhez.

- **Perbete – DFC 4:1** G. Paluska

1:0-ra vezettünk, ki tudja, hogy alakult volna a meccs, ha a bíró befújja jogos tizenegyesünket. Új játékosunk, Paluska fejjátékát szeretném itt megemlíteni, akinek érkezésével a pontrúgásoknál egyértelműen gólerősebb lett csapatunk.

- **DFC – Lakszakállas 6:1** G: Pálik 2, Sulák 2, Lajos A., Lajos T.

Így képzelünk el egy ideális hazai meccset. Az első perctől kezdve nem volt pardon, s az eredmény még hízelgő is az ellenfélre nézve.

- **Búcs – DFC 2:1** G: Lajos T.

Az első félidő csak arról szólt, hogy mikor rúgunk gólt, annyi helyzetünk volt. Meg is szereztük a vezetést, aztán a félidő végén, egy jogtalan szabadrúgáshoz jutott Búcs, amit belőttek. A második félidőben Lajos Attilát kiállította a bíró, apró szabálytalanságokért kapott sárga lapok miatt. Ezután sem látszott, hogy kevesebben vagyunk, mígnem a bíró egy tizenhatos vonala előtti

szabálytalanságra tizenegyest fűjt. Ezzel veszítettünk.

- **DFC – Dulovce 3:3** G: Lajos T. 2, Pálik

A félidőben 3:1-re vezettünk, senki sem gondolta, hogy itt pontvesztés lehet. Tán még ma sem tudjuk hogyan, de a második félidő elején kiegyenlített az ellenfél, s utána már hiába erőlködünk, nem jött össze a győztes gól.

- **Marcelháza B. – DFC 2:4** G: Pálik 2, Sulák, Paluska.

Az első perctől egyértelmű volt, hogy csak mi nyerhetünk. Pálik Misi nagy meccse volt ez. A meccs után öröm volt hallani a mintegy száz mocsis szurkoló „szép volt fiúk” kórusát.

- **DFC – Keszegfalva 3:4** G: Lajos T. 2, Paluska.

Érthetetlen rövidzárlat után, 15 perc elteltével 3:0-ra vezetett az ellenfél. Ekkor kezdtünk el futballozni. Minden erőt mozgósítva támadtunk, 2:3-nál rengeteg helyzetet dolgoztunk ki, de egy kontrából 2:4 lett. Már csak a szépítésre futotta ezután.

- **Izsa – DFC 2:0**

10 emberrel játszottunk a meccs nagy részében, mégis egyenrangú ellenfelek voltunk. Az első félidőben kellett volna eldöntünk, mikor rengeteg helyzetünk volt.

- **DFC – Nemesőcsa 4:2** G: Gula, Lajos T. 3

Nem hagytuk kibontakozni az ellenfelet, olyan nyomás alatt tartottuk. Most végre megkaptuk jogos tizenegyesünket, melyeket Lajos Tomi higgadtan értékesített.

- **Madar – DFC 0:3** G: Gula, Lajos T., Lajos A.

Az eső és mély talaj okozott csak problémát, az ellenfél nem igazán. Akkorra volt a különbség, hogy idegenben sem volt kérdéses, ki nyeri a meccset.

- **DFC – Hetény 0:1**

Az őszi listavezetőt fogadtuk, s a meccs háromnegyedét emberhátrányban kellett lejátszani. Le a kalappal a fiúk előtt, nagyszerűen helyálltak a bajnokaspiránsnak szemben. A mérkőzés után a csapat Mikes Laci bácsit köszöntötte, 70. születésnapja alkalmából, aki emléklapettelt vehetett át, valamint egy tortát „Jázzik a csapat” felirattal.

Hetény ellen a kezdőrúgást az ünnepezt Mikes László végezte el.

- **FC Actív – DFC 9:0**

Rossz poén volt a szezon végére, elismerem. Szerencsétlen volt a meccs délelőtt 10 órai időpontja is, mindjárt a Halogén Party után... Sajnálom én is, és a csapat is, de azt mondom, borítsunk rá fátylat, és a csorbát tavasszal ki fogjuk köszörsülni.

1	HETÉNY	15	10	2	3	38:18	32
2	KESZEGFALVA	15	10	1	4	48:30	31
3	BÁTORKESZI	15	9	3	3	28:19	30
4	PERBETE	15	9	2	4	32:22	29
5	IZSA	15	8	2	5	44:35	26
6	FC AKTIV	15	7	2	6	38:21	23
7	MARCELHÁZA B	15	7	2	6	30:31	23
8	DULOVCE	15	6	4	5	32:32	22
9	LAKSZAKÁLLAS	15	7	1	7	30:36	22
10	BÚCS	15	6	3	6	24:28	21
11	GÚTA B	15	6	2	7	27:35	20
12	DUNAMOC	15	5	2	8	30:36	17
13	NEMESŐCSA	15	5	1	9	24:23	16
14	ARANYOS	15	4	3	8	29:33	15
15	SZILOS	15	2	4	9	15:33	10
16	MADAR	15	2	0	13	15:52	6

A DUNAMOCSI ASZTALITENISZ CLUB HÍREI

Novemberben második szezonját kezdte a DAC a járási asztalitenisz ligában. A rendszeres edzéseknek köszönhetően már szorosabb mérkőzéseket játszik a csapat, a középszintű csapataival rendre kiélezett a küzdelem. Idén az őszi szezonban megszereztük az első győzelmet is: az *Ipari Szakközépiskola B* csapatát 15:3 arányban, idegenben sikerült legyőzni. Talán a rutin hiányának tudható be, hogy *Gúta B* és a *Selye Egyetem A* csapata ellen is egy meccsen múltott a döntetlen, mindkét esetben 10:8 arányban maradtunk alul. (Egy találkozón 4-4 játékos mérő össze tudását, 2 páros és 16 egyéni mérkőzésen, így mindíg 18 az eredményt jelző pontok összege. Vagyis egy 10:8-as mérkőzésen eggyel több győzelem 9:9-re módosítja a végeredményt.)

Ősszel még két érdekes mérkőzés vár a csapatra: a tabella végén tanyázó komáromi *Pokrok C* csapatával, ahol győzelmet várnak el maguktól a fiúk (december

6., 18:00 Komárom), és otthon az egyik legerősebb csapattal, az *Ipari Szakközépiskola A* csapatával, akik jelenleg a tabella második helyét foglalják el (december 14., 17:00).

Pihenésre nem sok idő marad, a tavaszi szezon január 11-én, szombaton

kezdődik, ekkor otthon fogadjuk az *Ipari Szakközépiskola B* csapatát. A hazai mérkőzés 16:00 órakor kezdődik az alapiskola tornatermében. Belépődíj nincs, minden érdeklődőt, szurkolót szeretettel várunk!

A gyermekcsapat is megkezdte az edzést. Mivel az iskola tornaterme új világítást kapott, már ott is megfelelőek a körülmények a pingpongozáshoz. Az asztalok átkerültek a kultúrházból, így az iskolások is elkezdtek gyakorolni a tenyerezéseket, fonákokat. Először csak a tornaóra keretén belül ütötték a labdát, de októberben sikerült edzőt is találni a diákcsoportnak: Doborgazy Zsolt – aki teniszt is oktat a helyi fiataloknak – elvállalta a pingpongcsapat edzését. Azok a diákok, akik rendszeresen járnak edzésre, Joola márkájú pingpongütőt kaptak ajándékba a felnőtt csapattól, hogy a lehető legjobb feltételekkel kezdjék a gyakorlást. Idén barátságos mérkőzéseken és tornákon próbálhatják ki magukat, a tervek szerint

jövőre már a járási bajnokságban is képviseli Dunamocot a diákok csapata. **Az edzések vasárnap 17:00 órától vannak az alapiskola tornatermében, minden érdeklődő kisdíákot szívesen látunk!**

A FIATAL GALAMBOK VERSENYÉVEL VÉGET ÉRT A GALAMBÁSZ IDÉNY

A mögöttünk álló 2013-as szezon jellemzőit Szegi András és Boros Zoltán röviden így foglalta össze lapunknak:

„Nagyon nehéz év volt, mind a galambok, mind a tenyésztők számára. Elsősorban a nagy meleg és az esőzések miatt jelentkezett az átlagosnál nagyobb versenyvesztés, az elpusztult galambok magas száma miatt több tenyésztő nem is tudta befejezni az idényt. Volt, akinek jóval több, mint a fele elveszett

galambjainak. Az utolsó versenyen mindezek miatt csak négyen maradtunk a tizenegyből. Az első három helyezés mondhatjuk, hogy a papírforma szerint alakult. Mitas Péter megvédte tavalyi elsőségét, míg a második helyen Boros Zoltán, a harmadikon Rohács József végzett. A fiatal galambok versenyét szintén Mitas Péter nyerte meg.”

Az eddig még nem közölt eredmények:

2013-ban a legtöbb kilométert teljesítő tojó galambok (kerületi sorrend)

7. Rohács József 11-HU-13-64094
2884,175 km
19. Rohács József 12-SK-0703-212
2379,021 km
27. Szegi András 11-SK-0702-288
2218,928 km

2013-ban a legtöbb kilométert teljesítő hím galambok (kerületi sorrend)

1. Boros Zoltán 11-SK-0703-430
4565,175 km
 2. Boros Zoltán 11-SK-0703-425
4519,762 km
 3. Mitas Péter 10-SK-0703-814 4070,708 km
 5. Skuliba József 10-SK-0703-205
3594,827 km
 6. Schulcze Róbert 10-SK-0703-62
3578,919 km
- A kerületi 30 legjobb galamb közül még 8 mocsai tenyésztőé (7., 10., 11., 17., 18., 20., 26., 30.).

A legjobb egyéni rövidtávú galambok melyek minimum 10 úton helyezést értek el (kerületi sorrend)

7. Boros Zoltán
 9. Mitas Péter
 12. Mitas Péter
- Az első 50 közt még 10 mocsai galamb szerepel.

A legjobb egyéni középtávú galambok, melyek min. 8 úton helyezést értek el (kerületi sorrend)

6. Mitas Péter
 12. Boros Zoltán
 13. Mitas Péter
- Az első 50 közt még 2 mocsai galamb szerepel.

A legjobb ász galambok a kerületben (2 vagy több éves, koeficiens érték alapján, kerületi sorrend)

4. Boros Zoltán 11-SK-0703-425H
581,425
7. Mitas Péter 11-SK-0703-17H 577,965
12. Boros Zoltán 11-SK-0703-430H
570,390
14. Mitas Péter 11-SK-0999-1311H
567,043

A legjobb 35 közt még további 4 mocsai galamb szerepel.

Az egy éves ász galambok a kerületben (kerületi sorrend)

2. Skuliba József 12-SK-0703-347H
486,214
3. Mitas Péter 12-SK-1155-2210H
483,094
4. Boros Zoltán 12-SK-0703-278H
473,977
15. Boros Zoltán 12-SK-0703-285H
467,036

A legjobb 35 közt még további 7 mocsai galamb szerepel.

ŐSZI VERSENY

(2013-ban kelt galambok versenyé)

Břeclav, 2013. 9. 8., start 7:00, elküldött galamb OZ 1681, ZO 349

1. (7.) Mitas Péter 154,492 km; érkezés 9:27; 1049 m/perc
2. (12.) Fülöp Zoltán 155,216 km; 9:29
3. (168.) Lajos Ferenc és Gábor 154,950 km; 9:40
4. (168.) Boros Zoltán 154,950 km; 9:40
5. (210.) Skuliba József 155,180 km; 9:42

Brno-Šlapanice, 2013. 9. 15., start 7:45, elküldött galamb OZ 1647, ZO 389

1. (9.) Fülöp Zoltán 200,121 km; érkezés 10:33; 1184 m/perc
2. (25.) Csonotos János 199,852 km; 10:34
3. (62.) Skuliba József 200,121 km; 10:35
4. (70.) Mitas Péter 199,612 km; 10:35
5. (115.) Lajos Ferenc és Gábor 199,872 km; 10:37

Velké Meziříčí, 2013. 9. 22., start 9:45, elküldött galamb OZ 1635, ZO 414

1. (58.) Fülöp Zoltán 247,300 km; érkezés 12:44; 1375 m/perc
2. (97.) Senkár Zoltán 247,072 km; 12:47
3. (101.) Mitas Péter 246,453 km; 12:46
4. (107.) Zajos Eduard 234,995 km; 12:38
5. (135.) Csonotos János 247,018 km; 12:49

Humpolec, 2013. 9. 29., start 8:00, elküldött galamb OZ 1536, ZO 411

1. (43.) Mitas Péter 297,296 km; érkezés 12:24; 1122 m/perc
2. (67.) Fülöp Zoltán 298,348 km; 12:27
3. (71.) Skuliba József 298,259 km; 12:27
4. (115.) Boros Zoltán 298,060 km; 12:32
5. (150.) Senkár Zoltán 298,116 km; 12:34

Ezek a versenyeken galambjaikat végig-
röptették, de nem versenyeztek Szegi And-
rás, Schulcze Róbert és Mácsodi István.

ÖSSZESÍTETT ŐSZI EREDMÉNY 4 VERSENY ALAPJÁN

(zárójelben a kerületi helyezés 47 verseny-
zölből)

1. Mitas Péter	10. (OZ)
2. Fülöp Zoltán	11.
3. Csonotos János	12.
4. Boros Zoltán	16.
5. Skuliba József	17.
6. Lajos Ferenc és Gábor	31.
7. Zajos Eduard	39.
8. Senkár Zoltán	41.

Az információkat
Boros Zoltán szolgáltatatta.